

ĐỨNG TRONG CHỖ NÚT

Cảm ơn anh, Anh Neville. Chúng ta hãy cứ đứng giây lát giờ này, khi chúng ta cúi đầu cầu nguyện. Chúng ta hãy cúi đầu. Và nếu có nhu cầu đặc biệt nào, xin anh chị em hãy cứ cho biết bằng cách giơ tay lên. Bây giờ hãy giữ trong lòng những điều đó mà anh chị em cần, và cầu xin Cha trên Trời để Ngài sẽ nhậm lời.

² Kính lạy Cha trên Trời của chúng con, chúng con đang đến với Cha bây giờ trong Danh Chúa Jêsus. Chúng con đang đến, tin rằng những điều mà lòng chúng con ao ước được tỏ ra trong lời cầu nguyện. Và nếu chúng con tin rằng chúng con nhận được những gì chúng con cầu xin, thì điều đó sẽ được ban cho. Vậy thì lời hứa ấy rất thực. Tất cả những năm này, chúng con đã thấy Nó được thử thách, và chúng con biết rằng Nó là thật. Trước hết, chúng con muốn cảm ơn Cha, vì đã cứu đời sống chúng con và cho phép chúng con được trở lại ở đây lần nữa, với nhau, nhóm lại ở đây trong hội chúng của Chúa.

³ Chúng con cảm ơn Cha vì hội thánh và vì mục sư, và vì Lễ thật tuyệt vời được xây dựng và đại diện ở đây. Chúng con cảm ơn Cha vì mỗi người được ở trong sự Hiện diện Thiêng liêng. Và chúng con cầu xin Cha thương xót chúng con, ngày hôm nay, và ban cho chúng con sự hiểu biết mà chúng con cần, để chúng con có thể làm một đầy tớ kết quả hơn cho Cha. Ấy là sự ước ao của lòng chúng con để hầu việc Cha với sự tôn kính và với một tấm lòng chân thật, và để Cha có thể nhận lấy sự tốt nhất từ đời sống của chúng con. Mỗi ngày, xin cho những bước đi của chúng con được như vậy để Cha đẹp lòng với những điều mà chúng con đã làm cho ngày ấy.

⁴ Giờ đây chúng con cầu nguyện cho tất cả người đau và có nhu cầu, ngày hôm nay, mà ở trong sự Hiện diện Thiêng liêng ở đây, và trong sự hiện diện của những đền thánh của Cha khắp nơi trên thế giới, hầu cho Đức Giê-hô-va vĩ đại sẽ đến trong năng quyền của Ngài và chữa lành tất cả người đau ốm và bệnh tật. Xin nhận lấy sự vinh hiển thuộc về Danh vĩ đại của Ngài! Xin ban ơn cho mỗi bí mật trong lòng, sáng nay, về những lời cầu xin

đó. Chúng con cầu xin, bây giờ, khi Ngài nhìn vào tận mỗi tấm lòng và thấy họ cần gì khi giơ tay lên, và ban cho họ sự ao ước của họ. Và ban phước cho chúng con khi chúng con tiến hành sự thờ phượng Ngài. Và khi chúng con rời tòa nhà sáng nay và chúng con về nhà, xin cho chúng con có thể nói như những người đó đã đến từ Emmaus, “Lòng chúng ta há chẳng nóng nảy trong chúng ta khi Ngài đã phán dạy cho chúng ta suốt dọc đường sao?” Chúng con cầu xin nhơn Danh Chúa Jêsus. A-men.

Mời anh chị em ngồi.

5 Tôi muốn nói rằng thật là tốt, sáng hôm nay, được ở đây lần nữa trong hội chúng của dân sự, trong sự Hiện diện của Chúa. Và đã được vài tháng rồi tôi mới trở lại đây. Và Chúa nhật vừa rồi tôi định đến, nhưng tôi—tôi cho là không phải ý Chúa. Không hiểu làm sao, thung lũng ở đây rất không tốt cho sức khỏe của tôi. Ngay khi tôi đến thung lũng, tôi bị dị ứng với không khí ở đây, và tôi bị chứng phát ban khắp người. Và tôi nghĩ chứng phát ban đã đi thẳng vào dạ dày, và tôi đau quá nặng, tôi...run lẩy bẩy, và rùng mình, và ớn lạnh. Và tôi thật sự không thể xuống, mặc dầu tôi đã đứng dậy và cố hết sức để làm vậy. Và tôi—tôi biết rằng tôi—tôi đã...Thung lũng rất không tốt cho sức khỏe, và nó không tốt cho sức khỏe và—và tôi không được cho là sống ở trong nó.

6 Bây giờ chúng tôi muốn tường trình, chúng ta đã có một thì giờ tuyệt vời trong những buổi nhóm của Chúa, bỏ qua sự khác biệt giữa các nơi trong đất nước nơi mà Đức Chúa Trời đã kêu gọi chúng ta vào chức vụ người truyền đạo. Và bây giờ tôi không trông mong nói sáng hôm nay về bất cứ điều nào, tuy nhiên Anh Neville rất muốn tôi nói—nói điều gì đó hiện hữu ở đây với dân sự. Vì thế tôi...Anh ấy luôn luôn lịch thiệp như thế, như tất cả chúng ta đều biết Anh Neville. Và chúng ta yêu mến Anh Neville. Bây giờ, không có ngày nào mà tôi không nghĩ về anh và vợ anh cùng gia đình, và con cái anh, cầu nguyện cho họ. Chúa ban cho anh ấy sức lực để tiếp tục, thực hiện! Như chúng ta biết, thời gian của chúng ta đang cạn. Chúng ta thật rất gần...của ngày mai, Ánh chiều tà đó của ngày hôm nay. Và tôi...

7 Gia đình của chúng tôi đã rời khỏi miền Tây. Hết thấy chúng tôi đều sống tốt. Và tôi kiếm được mười hai bảng, và đã mất hết

mười bảng từ khi trở về. Còn Billy Paul kiếm được mười tám bảng. Và Rebekah và Sarah và Joseph, tất cả cũng kiếm được. Dĩ nhiên, vợ tôi thì không. Vì vậy—vì vậy tôi không dám nói lên điều đó ở đây, anh chị em biết đấy, bởi vì tôi phải về nhà sau một lát. Vì vậy tôi...Nhưng chúng tôi đã có một—một thì giờ tuyệt vời, tuyệt vời, và rất dễ chịu. Chúng tôi...

8 Tôi nghĩ, hầu như tệ hại, để trở lại, nhưng có một điều tuyệt vời, hai điều chính mà chúng ta đã bỏ lỡ, mà không có nơi nào khác có thể thay thế nó. Một điều, bạn bè của chúng tôi ở đây, và hội thánh. Cho dù chúng ta đi đâu, chúng ta tìm thấy bạn bè, và chúng ta rất biết ơn những người bạn của mình. Nhưng có điều gì đó về những người bạn ấy mà đã gắn bó với anh em bất chấp mọi khó khăn, mà không có cách nào thay thế những người bạn ấy. Cho dù có thể là người bạn nào khác đi nữa, cũng không có cách gì thay thế một người bạn như thế. Anh em thật sự được siết chặt với họ, anh em là một với họ. Và chúng ta, nhóm lại với nhau, trông đợi sự Đến của Chúa, khi những ngày cứ trôi qua. Và thật hầu như khó để nghĩ rằng anh em có thể...Anh em không thể bị phân rẽ.

9 Nó đến với tâm trí tôi một câu Kinh Thánh mà tôi tin là Phao-lô đã viết, và được nói trong Cô-rinh-tô, rằng, “Không có gì trong hiện tại, không có gì trong tương lai, và không có quyền lực nào, cũng không phải sự trần trướng, đói khát, nguy hiểm, hay là tạo vật hiện tại nào, cũng không phải sự sống, hay là sự chết, có thể phân rẽ chúng ta khỏi sự yêu thương của Đức Chúa Trời đã có trong Chúa Jêsus Christ.” Thật ngay cả chính sự chết sẽ không bao giờ phân rẽ chúng ta, bởi vì chúng ta được kết nối với nhau bằng tấm lòng, trong sự thông công vĩ đại này chung quanh Lời của Đức Chúa Trời. Và ngay cả chính sự chết sẽ không phân rẽ chúng ta. Chúng ta sẽ được kết hợp trong sự Vĩnh cửu vĩ đại, cho suốt mọi thời gian và thời đại.

10 Và rồi con cái...Của một buổi sáng, chúng ta sẽ đi nhà thờ, dĩ nhiên. Nhưng mọi nơi anh chị em đi, không có một...Nó không phải là đèn tạm nhỏ trên góc phố. Và có điều gì đó về nó, tôi—tôi không nghe thấy tiếng chuông xưa cũ quen thuộc đó và tôi...vang lên trên tháp chuông ở đó, của một buổi sáng. Và tôi nghĩ

nó không vang lên vào lúc đó, vì người ta chưa đặt nó, trên gác chuông.

¹¹ Và rồi nhóm lại tại đây ở Đường số Tám và Penn, nơi mà một số người cách đây khoảng ba mươi lăm năm, quì gối với nhau ở đây trong một đầm lầy cũ, để xây dựng nhà thờ đầu tiên của tôi, và cách mà Chúa Jêsus đã giải quyết với tôi việc đó thế nào. Và hôm nay nó đứng như một đền thờ nhỏ ở đây. Và bằng gạch và vữa hồ, nó đứng như một đền thờ. Nhưng tận trong lòng tôi, nó là một đền thờ mà tôi sẽ nhớ lâu nhất. Nó là một...

¹² Và những gì tạo nên một nhà thờ không phải là tòa nhà, mà chính là những con người tụ họp nhau bên trong nó để thờ phượng Đức Chúa Trời. Chúng ta rất biết ơn về những điều này.

¹³ Và bây giờ tôi nghĩ, có lẽ hầu như là, thời giờ chúng ta sắp hết, và—và chúng ta không còn lại nhiều thì giờ, tôi sẽ nói thật ngắn gọn về một số điều đã xảy ra. Và sau đó tôi sẽ thực hiện băng ghi âm trong khi tôi ở đây, vì tôi đã hứa với tất cả anh chị em, đây, rằng bất cứ một sứ điệp mới nào, sứ điệp ghi âm, sẽ được giảng ra tại bục giảng này trước tiên. Đây là nơi mà tất cả những cuốn băng ghi âm được thực hiện, không phải nơi nào khác. Vậy thì, Anh Jim và những người thực hiện sẽ tiến hành và bán những cuốn băng trong buổi nhóm, và đại loại như vậy, nhưng luôn luôn có điều gì đó phát ra từ nơi đây trước tiên. Hiểu không? Anh chị em kiểm tra lại bất cứ nơi nào, anh chị em sẽ tìm thấy điều đó. Đó là lời hứa của tôi với anh chị em, và nó sẽ tiếp tục theo cách ấy cho đến khi Chúa là Đức Chúa Trời thay đổi nó.

¹⁴ Và tôi nghĩ bây giờ rằng những khách hàng mua băng của chúng ta, trên khắp thế giới, một Sứ điệp đi ra từ nơi đây. Nó sẽ đi vòng quanh địa cầu. Hiểu không? Những cuốn băng ghi âm, Nó đi vào rừng rậm và mọi nơi. Và đối với những người ngoại giáo và vân vân, Nó sẽ được dịch ra bằng nhiều, nhiều ngôn ngữ khác nhau. Vì vậy tôi muốn, trong khi tôi ở đây, ý Chúa, thực hiện một số băng ghi âm mới. Và có lẽ, nếu mục sư không có gì thiêu đốt trong lòng ông tối nay, ồ, thì tôi muốn có thể thực hiện một cuốn băng tối nay.

¹⁵ Và rồi tôi sẽ đi tới Arkansas ngày mai, và, hay đúng hơn là, thứ Ba, sáng thứ Ba, để tổ chức một hội đồng nhỏ với Anh Em Cơ-

đốc Quốc Tế ở đây. Tôi nghĩ...Hoặc có lẽ tôi quên thông báo điều đó. Nó là điều gì đó về Anh Em Cơ-đốc Dân Tộc. Tôi thật sự không biết. Tôi xin lỗi. Đó là điều kinh khủng, phải không? [Một anh em nói, “Hội Anh Em Cơ-đốc.”—Bt.] Cảm ơn, thưa anh. Hội Anh Em Cơ-đốc. Và tôi cho rằng suốt, từ Chúa nhật bây giờ, cho đến hết. Nhưng tôi đã giữ ngày hôm nay cho đèn tạm, được xuống ở đây. Và rồi—rồi tôi sẽ đi vào thứ Sáu...Có đúng thế không, thưa anh, là...Thứ Sáu là khi các—các buổi nhóm bế mạc ở dưới đó. Và tôi sẽ cố gắng trở về vào tối thứ Bảy, để được ở đây sáng Chúa nhật, ý Chúa. Tôi sẽ thực hiện cuốn băng khác. Và có lẽ đôi khi, cùng lúc này, tôi muốn thực hiện một vài cuốn băng trước khi chúng tôi đi.

16 Và sau đó tôi thật sự vội vã xuống Baton Rouge, Louisiana, để dự hội đồng ở đó. Và rồi—và rồi trở về. Và rồi tôi cho rằng đi, bằng bất cứ phương tiện gì, để đến Anchorage. Hiểu không? Và—và từ Fairbanks và Anchorage, đến cùng Hội Thương Gia Cơ-đốc Phúc âm Toàn vẹn, trên những hội ấy. Và sau đó trở về. Và nếu Chúa muốn, lên Chicago vào tuần cuối cùng tháng Bảy.

17 Và tôi cho là lúc đó, khoảng thời gian ấy, tôi sẽ vội đưa con cái từ trường trở về Arizona để ở trong...để đem chúng vào trường ở ngoài đó. Bởi vì, Charlie à, tôi phải ở đây khoảng ngày mười lăm tháng Tám. Vì thế tôi—tôi muốn trở về vào lúc ấy, nếu Chúa cho phép, xuống Kentucky. Mọi người đang cười, có lẽ một số người mới đến sẽ không biết điều đó có nghĩa gì. Và thật sự hầu như hi vọng điều ấy không có vẻ xấu từ bực giảng, nhưng đó là khi mùa sóc nâu đến. Vì thế, Mẹ Cox à, tôi phụ thuộc vào điều đó, anh em biết đấy, vì thế trong hai tuần từ đây đến đó là kỳ nghỉ của tôi.

18 Bây giờ tôi tin...Tôi đã nhận điều gì đó ở đây mà Billy đã viết cho tôi, một vài ghi chú ngắn. Và một trong những điều đó nói, “Ba ơi, Anh Neville muốn biết ba có thể dâng hai đứa trẻ không.” Đương nhiên rồi, thật tốt. Và, vâng, chúng ta có một—một buổi lễ dâng con mà...Chúng ta có thể thực hiện điều đó giờ này. Và thế thì tôi nghĩ chúng ta hầu như còn bốn mươi lăm phút, hay gần như thế, để nói ngắn gọn về một số điều đã xảy ra.

19 Bây giờ, nhiều người trong dân sự và các giáo hội, là điều mà khi tôi...Đây là một đền tạm mở rộng. Nó không bao giờ là một giáo phái, và Đức Chúa Trời ban ơn để nó sẽ không, không bao giờ. Bởi vì, chúng ta muốn đây là nơi mà chúng ta không—không có luật pháp gì ngoài tình yêu thương, không có tín điều nào ngoài Đấng Christ, không có sách giáo khoa chỉ có Kinh Thánh. Và thế thì, chúng ta không có tư cách thành viên, chúng ta có sự thông công với nhau, cho tất cả mọi người, tất cả các giáo phái. Mọi người được chào mừng và chúng ta có—và chúng ta có sự thông công chung quanh Lời của Đức Chúa Trời, nơi mà mọi người có thể cảm thấy được chào mừng như có thể được. Và về nguyên tắc, chúng ta chỉ yêu Chúa Jêsus. Và—và chúng ta không phải là một—một nhóm học giả ở đây. Chúng ta chỉ là những người đơn giản cố gắng đọc đúng Kinh Thánh và không có sự diễn dịch nào với Nó ngoài ra những gì Nó thật sự nói. Chỉ...

20 Tôi tin rằng Đức Chúa Trời sẽ phán xét thế gian ngày nào đó bằng Kinh Thánh. Bây giờ nếu họ...Ngài sẽ phán xét thế gian. Và nếu không có một tiêu chuẩn để phán xét, làm thế nào loài người sẽ biết điều gì để làm? Hiểu không? Chắc hẳn là Đức Chúa Trời... Anh em không thể gán sự bất công cho—cho Chúa. Và Chúa phải có điều gì đó làm tiêu chuẩn của Ngài, để qua đó Ngài đoán xét dân sự. Cho nên nếu Ngài phán xét nó bởi giáo hội Công giáo La-mã, thì giáo hội Hy-lạp, Công giáo Chính thống, và nhiều giáo hội khác, chắc chắn bị hư mất, cùng tất cả phần còn lại trên thế giới. Nếu Ngài phán xét nó bởi giáo hội Công giáo Chính thống Hy-lạp, và không phải bởi giáo hội La-mã, thì những giáo hội khác...Thế thì giáo hội La-mã và hết thảy những giáo hội còn lại sẽ bị hư mất. Nếu như Ngài phán xét bằng giáo hội Lutheran, thì những người Trưởng Lão bị hư mất. Nếu Ngài phán xét nó bằng những người Trưởng Lão, thì tín đồ Lutheran và Báp-tít bị hư mất. Hiểu không? Vì thế nếu Ngài phán xét bằng người Ngũ Tuần, thì tất cả những người bên ngoài những người Ngũ Tuần bị hư mất.

21 Nhưng Ngài không phán xét bằng bất cứ giáo hội nào, theo ý tôi, bởi vì có quá nhiều sự khác biệt và quá nhiều sự lộn xộn. Nhưng Ngài sẽ phán xét nó, Kinh Thánh nói, “Ngài sẽ đoán xét thế gian bởi Chúa Jêsus Christ.” Vậy thì, đó là lời Kinh Thánh.

Bây giờ...Và Kinh Thánh đã chép, rằng, “Ban đầu có Lời, và Lời ở cùng Đức Chúa Trời, và Lời là Đức Chúa Trời. Và Lời đã trở nên xác thịt và ở giữa chúng ta.” “Hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi.” Vì thế, Ngài là Lời, và Đây là Đấng Christ trong hình thức thư tín. Và trong Sách của Apocalypse với Công giáo, Khải huyền với người Tin Lành, trong chương 22 khi Sách này được hoàn tất, Chúa Jêsus đã phán, chính Ngài, “Nếu ai bớt một Lời trong Sách này, hay thêm một lời vào Nó; giống như vậy, phần của người đó, sẽ bị cắt lấy khỏi Sách của Sự Sống.” Vì thế tôi...Lý do chúng ta tin điều này, và ở lại sống thật chính xác. Không có gì...Ngài có thể làm những việc Ngài đã không chép ra ở đây, chúng ta biết điều đó. Nhưng chừng nào chúng ta còn ở lại với những gì Ngài đã chép, điều đó sẽ tốt.

²² Và bây giờ trong việc dâng con, nhiều người, những người Giám Lý rảy nước trên chúng. Và—và tôi nghĩ họ cho chúng dự tiệc thánh đầu tiên trong nhà thờ Công giáo, hay Lutheran, khoảng mười hai tuổi, và hầu như một—một lễ rửa tội khi chúng mới sinh ra. Tôi—tôi nghĩ những đứa bé được rảy nước. Và—và tôi nghĩ điều đó tách người Nazarene ra từ Giám Lý, cách đây nhiều năm, trong phép báp-tem trẻ em. Tôi nghĩ điều đó đúng, Anh Brown ạ. Tôi—tôi—tôi tin rằng đó là những gì tách ra giáo hội Giám Lý và Nazarene, bởi vì người Nazarene không chấp nhận phép báp tem cho trẻ em. Nhưng với chúng ta, ở tại đền tạm đây, nếu chúng ta định ở lại với những gì Kinh Thánh dạy, không có nơi nào trong Kinh Thánh dạy người ta rảy nước trên bất cứ ai, hãy để mặc đứa bé, ngay cả người lớn cũng không. Nhưng chúng...Kinh Thánh dạy, chỗ duy nhất trong Kinh Thánh của chúng ta dành cho trẻ em, “Họ mang những đứa trẻ đến với Chúa Jêsus, và Ngài...để Ngài có thể đặt tay Ngài trên chúng và chúc phước cho chúng.” Và Ngài phán, “Hãy để con trẻ đến cùng Ta, và đừng ngăn cấm chúng nó, vì Nước Thiên đàng thuộc về những kẻ giống như con trẻ vậy.”

²³ Vậy thì, do đó, chúng ta biết rằng những bàn tay tội nghiệp của chúng ta, mục sư và tôi, hoặc bất cứ mục sư nào khác, đều thật không xứng đáng để nắm bàn tay của Chúa Jêsus. Và nếu Ngài ở đây sáng nay, cha mẹ này sẽ mang đứa trẻ ấy đến với

Đấng Christ. Nhưng chúng ta ở đây trong sự đại diện của Ngài, để chúng ta đại diện Ngài, họ mang những đứa trẻ đến với chúng ta. Và chúng ta dâng chúng lên cho Chúa, bằng cách đặt tay trên chúng, để tưởng nhớ Lời vĩ đại của Ngài và hành động của Ngài. Vậy đó là cách chúng ta dâng những con trẻ này.

²⁴ Tôi nghĩ có lẽ bà mẹ nào đó có thể ở đây với con trẻ của mình mà chưa bao giờ được dâng cho Chúa, mà người ấy có thể muốn đến theo những người mẹ hoặc người cha này mà sẽ dâng con của họ. Chúng ta cứ mang chúng lên đây và dâng chúng cho Chúa, và cầu nguyện cho chúng, và thưa với Chúa rằng chúng ta đặt tay trên chúng, và—và một cách thay thế cho Ngài. Và điều đó thật gần gũi với lời Kinh Thánh như tôi đã tìm thấy cho đến nay. Bây giờ, anh chị em mở sách giáo khoa ra và thấy điều gì đó mà một nhóm người nào đó đã nói, nhưng tôi muốn nói những gì Lời đã phán, anh chị em biết đấy. Vậy thì tôi nghĩ tôi đã làm cho nó thật, thật rõ ràng đúng với nghĩa của nó là gì.

²⁵ Bây giờ nếu người chơi đàn piano (Anh chơi đàn piano, phải không?) mời lên đây. Điều đó chẳng là đáng sợ, trong hội thánh của chính tôi, khi hỏi, “Ai là người chơi piano?” Tôi hầu như phải gõ cửa từng nhà. Được rồi. Họ hát bài hát ngắn này, hay chơi nó.

Mang chúng vào, mang chúng vào,
Mang những trẻ thơ đến với Chúa Jêsus.

²⁶ Và trong lúc hội chúng hát bài này, chúng ta hãy đứng lên tại chỗ. Và để những người mẹ và những người cha mà đang mang con trẻ đến, bây giờ lên đây và đứng. Được rồi.

Mang chúng vào, mang chúng vào,
Mang những trẻ thơ đến với Chúa Jêsus.

Bây giờ, mục sư...Bây giờ chúng ta có một bé—bé trai ở đây đang ngủ. Và thỉnh thoảng chúng nói “a-men” hơi nhỏ, vậy chúng ta hiểu điều đó, chúng còn bé. Ông tên gì, thưa ông? William Henry Vincent. Còn bé gái của anh? Christina Maria Vincent. Thật là một đứa bé đáng yêu đang nằm trên—trên vai cha của nó. Tôi xin phép được ẵm cháu? Christina, ta không thể thay cho cha cháu ở đây, đấy. Chúng ta hãy...Mời anh em đặt tay lên đứa bé.

Chúng ta hãy cúi đầu.

Kính lạy Cha Thiên thượng của chúng con, chúng con đến trước Ngồi Ngài, rằng ngày hôm nay, chúng con vượt ra ngoài giới hạn, đức tin của chúng con đưa chúng con vượt ra ngoài giới hạn mặt trăng, các ngôi sao, vượt ra ngoài giới hạn của hệ mặt trời, vào trong sự Hiện Diện của Đấng Toàn Năng. Chúng con mang đến đứa bé đáng yêu này. Chúng con không biết mình đang nắm giữ điều gì trong tay, Chúa ôi. Nó có thể trở nên một đầy tớ vĩ đại cho Ngài, trong những ngày sắp tới. Chúng con tin rằng điều đó là vậy. Nhưng cha của đứa trẻ đã mang đứa trẻ đến với chúng con, để chúng con có thể đặt tay trên nó. Mà, chúng con đã xưng nhận là đầy tớ của Ngài để hành động trong chỗ Ngài đặt để cho tới lúc Ngài trở lại, rồi Ngài cai quản hết thảy mọi sự. Cho đến lúc đó, lạy Chúa, chúng con hầu việc Ngài với sự đúng đắn và chân thật.

Và với bàn tay chúng con đặt trên bé gái này, chúng con chúc phước cho nó trong Danh Chúa Jêsus Christ. Tin rằng Ngài sẽ ban cho cháu một cuộc sống lâu dài, nếu Chúa Jêsus đến chậm, và xin cho nó sẽ trở nên một người hầu việc tuyệt vời cho Ngài. Xin ban ơn cho gia đình nuôi dưỡng cháu bé. Xin cho nó được giáo dục trong sự răn bảo của Đức Chúa Trời, và hầu việc Ngài suốt đời. Xin ban phước cho cha mẹ cháu, và cho họ sống để thấy cháu bé này trở nên một phụ nữ được xứng đáng được tôn trọng cho Chúa, bởi vì hành động của họ hôm nay, trong Danh Chúa Jêsus Christ. A-men.

Xin Chúa ban phước cho cháu.

Xin Chúa ban phước cho ông, thưa ông. Tên nó là...[Một chị em nói với Anh Branham—Bt.] Đây là Chị Tabet, Teresa. Tôi thật sự không biết chúng ta sẽ có thể giữ được Teresa, hay không. Tôi không nghĩ vậy. Nó biết nhiều hơn một chút.

Ồ, chúng ta hãy cúi đầu.

Lạy Cha Thiên thượng của chúng con, như chúng con đặt tay lên người chị của bé gái này chỉ để dâng lên cho Cha, cha mẹ cháu, cũng muốn dâng cháu. Cầu xin ân điển của Đức Chúa Jêsus Christ yên nghỉ trên cháu bé này, và ban cho cháu một cuộc sống dài lâu, một đời sống được ơn hầu việc cho Ngài, như Danh Chúa Jêsus Christ. A-men.

Xin Chúa ban phước cho anh chị giờ này, ban phước cho hết thấy anh chị. Anh chị là cha mẹ may mắn vô cùng, sáng nay, có được hai cháu bé đáng yêu này.

Tên nó? [Người cha nói, “Joe William Cartwright.”—Bt.] Joe William Cartwright. Tôi nghĩ, cháu đang ngủ sáng nay. Được rồi. Bây giờ, nếu anh—anh chị hết thấy...Ồ, chị có thể ẵm nó nếu chị—nếu chị đúng hơn, mẹ à. Điều đó tốt. Joseph, hãy lên đây. Được rồi. Và chị có thể ẵm nó nếu chị muốn.

Lạy Cha Thiên thượng của chúng con, chúng con đem đến cho Cha, bé Joseph William Cartwright này. Người cha đứng, sáng nay, để dâng lại cho Cha điều mà Cha đã ban cho anh, trong cuộc đời hầu việc. Lạy Chúa, xin ban ơn cho đứa bé này, và xin cho nó được sống lâu, khỏe, mạnh, và trở nên người hầu việc vĩ đại cho Ngài. Xin ban ơn cho cha và mẹ của nó, gia đình nơi nó sẽ lớn lên. Cầu xin Đấng Christ là Khách vô hình ở mọi lúc. Và chúng con dâng bé trai này cho Ngài, cho một cuộc đời hầu việc, nhưn Danh Chúa Jêsus Christ. A-men.

Ban phước cho anh, Anh Steve Cartwright.

Bé gái à? [Người chị nói, “Vâng, thưa anh.”—Bt.] Tên? [“Sylvia Shippy.”] Sylvia Shippy.

Lạy Cha Thiên thượng của chúng con, chúng con đang đặt tay trên bé gái này, như người thân yêu đem bé đến đây sáng nay, đang đứng tại bàn thờ. Nguyên xin ơn phước sẽ đến trên nó, nếu Chúa Jêsus đặt bàn tay mang dấu đinh của Ngài trên cháu bé này, xin ơn phước ở lại trên cháu bé. Xin ban phước cho cháu giờ này, và xin cho bé được sống một cuộc đời hạnh phúc, dài lâu, và là một đầy tớ cho Ngài. Và xin ban ơn cho gia đình cháu, cha mẹ cháu, những người thân yêu của cháu. Nhưn Danh Chúa Jêsus Christ chúng con làm điều này, theo Kinh Thánh. A-men.

Ban phước cho anh...?...Ban phước cho anh...?...

Cô ấy sẽ là một ca sĩ. Tên là gì? [Người anh em nói, “Lori Ellen Myer.”—Bt.] Lori Ellen Myer. Tôi đã nói, “Anh ấy sẽ trở thành một ca sĩ.”

Điều đó nhắc nhở tôi. Tôi hi vọng điều này có vẻ không tệ, ở hội thánh, nhưng ngày nọ tôi đang nói chuyện với một người da

đỏ Anh-điêng. Có một cháu bé đứng đó, và tôi đã nói lúc ấy, “Cậu ấy là một người dễ thương. Và cậu ấy là một người tốt.”

Và người thủ lĩnh nhìn tôi, một vài phút. Rồi ông nhìn xuống, nói, “Nhưng, nó, là con gái.”

Tôi đoán, đó là cách sống ấy cho đến nay.

Em bé...Tên cô ấy là gì? [Anh trai nói, “Lori Ellen.”—Bt.] Lori Ellen. Ellen là họ của em? [“Myer.”] Myer. [“Lori Ellen Myer.”] Lori Ellen Myer. Nó là một người xinh đẹp.

Lạy Cha trên Trời của chúng con, khi chúng con đặt tay trên đứa trẻ này, và trong Kinh Thánh chép người ta đem những đứa trẻ đến cho Ngài, và Ngài đặt tay Ngài trên chúng và chúc phước cho chúng. Và đó là hành động mà chúng con thực hiện để tưởng nhớ hành động vĩ đại của Ngài trên đất. Xin ban phước cho đứa bé này, cha mẹ nó. Xin cho gia đình cháu là nơi thường xuyên cầu nguyện, bình an. Và xin cho bé gái này sống một cuộc đời hạnh phúc, dài lâu và là người hầu việc của Ngài suốt đời. Và xin cho gia đình này không bao giờ tan vỡ. Trong miền Vinh hiển, xin cho mỗi thành viên được nhóm nhau lại chung quanh Ngôi vĩ đại của Đức Chúa Trời, vào Ngày đó, và đi đến sống đời đời. Cho đến khi ấy, lạy Chúa, nguyện xin ơn phước Đời đời của Ngài yên nghỉ trên đứa bé này, mà chúng con chúc phước trong Danh Chúa Jêsus. A-men.

[Một chị nói, “Đây là em gái của cô ấy...?...”—Bt.] Chúc phước cho con, em trai của tôi. Đức bé này...[“Tên cô ấy là Rebekah.”] Đó là em gái của cô ấy, Rebekah.

Lạy Cha trên Trời, chúng con đặt tay trên bé Rebekah và cũng chúc phước cho bé, nhưn Danh Chúa Jêsus, thật dường như cô bé sẽ ở trong nước, tới hồ nước. Và con tin, lạy Chúa, rằng ngày sẽ đến khi cô bé bước vào tuổi, trách nhiệm giải trình, mà cô bé sẽ đứng, và bước ngay xuống hồ ở đó, và chịu báp-tem để được tha thứ tội lỗi của mình, trong Danh Chúa Jêsus. Xin nhậm lời, Cha ôi. Bây giờ xin ban phước cho nó, với em gái nó. Xin cho cháu được sống lâu, hạnh phúc, và hầu việc Ngài. A-men.

Chúa ban phước cho bé. Chúa ban phước cho chị.

Tên bé này? [Người mẹ nói, “Đây là Jacqueline Grenault.”—Bt.] Bé Jacqueline Grenault, bé gái, xinh đẹp khác.

Lạy Cha Thiên thượng của chúng con, chúng con đặt tay trên bé gái này. Để tưởng nhớ đến Chúa Jêsus vĩ đại, Đấng đã đặt tay Ngài trên những trẻ thơ và chúc phước cho chúng. Và cầu xin phước lành xuống trên đứa bé, dường như bàn tay của Chính Ngài đặt trên nó, ngày hôm nay. Nếu Ngài ở đây trên đất này, trong thân thể vật lý, người mẹ sẽ đem con mình đến cho Ngài. Nhưng như chúng con, như sự đại diện của Ngài, thế thì, người mẹ đến với chúng con, Cha ơi. Và chúng con cầu xin để Cha sẽ ban phước cho đứa bé này, mà chúng con chúc phước. Trong Danh Chúa Jêsus Christ, xin cho cháu sống một đời sống lâu dài, hạnh phước trong sự hầu việc Ngài. Xin ban ơn cho gia đình mà cháu sẽ lớn lên trong đó, xin cho gia đình là một nhà cầu nguyện thường xuyên, trong Danh Chúa Jêsus. A-men. Chúc phước cho bé.

Chị có hai cháu phải không? [Người chị ấy nói, “Tôi có hai cháu gái, tôi chưa dâng...?...”—Bt.] Được rồi. Nào, bé trai này là...[“James David.”] James David. [“Humes.”] Humes. Tôi nghĩ tôi biết chị, Chị Humes. Chị là nhà truyền giáo, chị và chồng chị. Chồng chị có đi với chị, sáng nay không? Ồ, Chúa ban phước cho Anh Humes. Này, chị chắc chắn có những đứa con xinh đẹp, tốt quí. Đây là David? Và đây là...[“James David. Đây là Joseph Benjamin. Khi chúng tôi ở Florida...?...”] Tôi vừa nói với một chị em từ Florida đến, trong sự học hỏi, sáng nay. Bé trai này, khi nó là...Họ từ Florida đến, khi họ ở đó, bé trai ấy, chỉ là một chú bé, nhỏ bé, tí xiu đi vào sân sau, và ngược lên nhìn. Tuyên bố rằng cậu ấy đã thấy Chúa Jêsus.

Bây giờ, với bé David Humes. Chúng ta đặt tay trên cháu, dâng cuộc sống này để hầu việc Chúa Jêsus Christ. Xin ơn phước của Ngài tiếp tục tuôn đổ trên gia đình cháu, Chúa ôi. Và làm cho cha và mẹ cháu, Chúa ôi, được mạnh mẽ và khỏe, để thực hiện công việc mà Ngài đã kêu gọi họ làm như những nhà truyền giáo trong công trường thuộc linh. Và bây giờ xin cho bé David sống một cuộc đời lâu dài, hạnh phước để hầu việc Chúa Jêsus Christ. Chúng con cầu xin điều này, trong Danh Chúa Jêsus. A-men.

Và với em trai của nó, Joseph, Ôi Chúa, tuy là một đứa trẻ và nhìn vào bầu trời và đã thấy hình dạng của Chúa Jêsus. Cầu xin ơn phước của Chúa đến trên cậu bé này mà chúng con dâng để hầu việc Chúa Jêsus Christ, sáng nay. Và nguyện xin Thánh Linh lớn của Ngài dẫn dắt đứa trẻ này, Chúa ôi. Có lẽ nơi nào đó trong đời sống, nếu còn có một ngày mai, Ngài...Cậu ấy sẽ tiếp tục với Phúc âm chúng con rất—rất dũng cảm cố gắng tranh đấu cho ngày hôm nay. Xin ban phước cho cậu ấy, Cha ôi, mà chúng con chúc phước, trong Danh Ngài. A-men.

Ban phước cho cháu. Xin Chúa ban phước cho cháu. [Đứa bé nói, “Dưới cây đó là nơi con đã thấy Chúa Jêsus.”—Bt.] Chúa Jêsus đang đứng dưới cây đó, điều mà nó...?...

Ồ, tôi nên biết thanh niên đó. [Một anh em nói, “Stanley.”—Bt.] Vâng, thưa anh. Anh thế nào? Tôi không thể nghĩ ra tên của cậu ấy, mặc dầu vậy. Danny Eugene Spaulding.Ồ, tôi hi vọng anh đi theo bước chân của bố, từ khi anh là một thiếu niên. Thiếu niên này, những người này đến với đền tạm này ở đây, thường xuyên. Và lần đầu tiên tôi thấy cậu ấy kể từ khi cậu ấy còn là...Tôi đoán, lần đầu tiên tôi đã từng thấy cậu ấy. [Người anh em ấy nói, “Theo như tôi biết.”] Vâng, chính là lần đầu tiên tôi từng thấy cậu ấy.

Lạy Cha trên Trời, chúng con mang đến cho Cha đứa bé sáng hôm nay mà được đặt vào trong sự chăm sóc của gia đình Cơ-đốc này dưới sự dạy dỗ của người cha và người mẹ Cơ-đốc này. Chúng con biết ơn thấy những con trẻ được sanh ra trong một gia đình như vậy, Chúa ôi, bởi vì chúng con tin rằng chúng sẽ được nuôi dạy trong sự khuyên dạy của Đức Chúa Trời. Con đặt tay trên nó, cùng với mục sư, trong Danh Chúa Jêsus Christ. Xin cho đứa bé sống và mạnh mẽ và có sức khỏe và là một đầy tớ cho Ngài suốt cuộc đời của nó. Chúng con cầu xin điều này, trong Danh Chúa Jêsus Christ. A-men.

Xin Chúa ban phước cho cháu, Stanley. [Chị Spaulding nói với Anh Branham—Bt.] Đó là qua lời cầu nguyện mà anh ấy cũng đến. Điều đó rất tốt.

Nó...Robert Douglas Samples. Cậu bé khác có đôi mắt xanh, xinh đẹp.

Lạy Cha trên Trời, chúng con mang đến cho Cha cậu bé có đôi mắt xanh này sáng hôm nay khi nó đứng trên bàn thờ nơi mà các linh hồn đã được sanh ra ở trên trong ba mươi năm qua. Nguyên xin Ngài tiếp nhận nó, sáng nay, Chúa ôi, khi chúng con đặt tay trên nó và dâng nó cho Vương quốc của Đức Chúa Trời và để hầu việc và để có một—một đời sống khỏe mạnh và mạnh mẽ. Trong Danh Chúa Jêsus Christ chúng con làm điều này. A-men.

Chúc phước cho cháu, cậu bé.

Chị ấy đưa cho anh...Tôi—tôi không biết, Jimmy, chính anh đang đứng ở đó. Chao ôi, và họ đã làm trong...Sự phát triển của gia đình nhỏ của anh. Rất tốt. Bây giờ, những gì là của nó...Shawn Patrick Poole. Ông của cậu bé này và tôi là bạn lâu năm, kể từ khi còn là những cậu học sinh trong trường. Chúng tôi đã không lớn hơn nhiều so với lúc này khi chúng tôi gặp lại. Chúng ta hãy cúi đầu.

Lạy Cha Thiên thượng, có lẽ là khoảng bốn mươi năm trước đây, đứng ở cổng trường trên đây ở Utica Pike, con đã từng biết rằng cậu bé đó, chúng con, rụt rè, nhìn nhau, rằng ngày nào đó con sẽ đặt tay trên cháu nội của anh ấy, dâng nó cho Chúa là Đức Chúa Trời trên Thiên đàng. Xin tiếp nhận bé Shawn, sáng nay, Chúa ôi, như một đầy tớ cho Ngài. Cha và mẹ cháu dừng cảm mang cháu đến, và dâng lại cho Đức Chúa Trời những gì họ đã được ban cho để chăm sóc. Nguyên họ sống mạnh mẽ và khỏe mạnh, và xác nhận niềm tin, trong Đấng Christ. Giờ đây chúng con dâng cho Ngài đứa trẻ này, như Danh Chúa Jêsus Christ, vì một đời sống hầu việc. Cầu xin cho cháu sống lâu, và hầu việc Ngài.

Cháu gái này cũng được dâng? Cháu tên gì? Karla.

Tương tự như thế, trên bé Karla, chúng con đặt tay, sáng nay, và dâng cháu để phục vụ Chúa Jêsus Christ. Chúa ôi, xin ban phước lành cho nó. Xin cho cháu sống lâu, hạnh phước. Xin cho cháu là người hầu việc Ngài, suốt đời sống này. Xin nhậm lời, Chúa ôi. Xin ban phước cho gia đình cháu. Xin cho gia đình cháu luôn luôn là một nơi của sự cầu nguyện và đức tin. Con dâng cháu bé đáng yêu này cho Ngài, sáng nay, từ tấm lòng của cha

và mẹ nó đang đứng trên bàn thờ nhỏ bé này, nhưn Danh Chúa Jêsus Christ. A-men.

[Người cha nói, “Tên của nó là James Poole.”—Bt.] Một bé trai. Tên của nó đặt theo tên Jim. [“Vâng.”]

Lạy Cha Thiên thượng của chúng con, người cha những đứa trẻ này giờ đây giữ trong tay kho báu nhỏ bé cuối cùng mà Ngài ban cho anh ấy trong hình thể một đứa con, đặt tên cho nó giống như cha nó, James. Chúa ôi, xin ban ơn cho cháu sẽ là một người khôn ngoan như James và trong Kinh Thánh. Con cầu xin Ngài cho cháu sống lâu, mạnh khỏe, Chúa ôi. Và xin ban cho cháu được lớn lên, và nếu còn có ngày mai, xin để cho nó mang Lời của Đức Chúa Trời. Xin nhậm lời, Cha ôi. Để tưởng nhớ về những gì Jêsus Christ Chúa chúng con đã làm khi Ngài còn sống trên trái đất, con đặt tay trên bé James Pool và dâng cháu để hầu việc Đức Chúa Trời. Nhưn Danh Chúa Jêsus Christ. A-men.

Xin ban phước cho cháu, James! Xin ban phước cho cháu nhỏ!

Một bé trai; hai trong chúng bây giờ. Nói gì hả? Jerry Dean Allen.

Lạy Chúa là Đức Chúa Trời, trên đầu cậu bé này, Jerry Dean Allen, cầu xin những ơn phước của Chúa Jêsus Christ yên nghỉ, khi chúng con đặt tay trên cháu, khi chúng con dâng cuộc đời non trẻ này cho Ngài, xin ban phước lành cho gia đình cháu, cha mẹ cháu, và xin ban cho cháu một cuộc sống phước hạnh, lâu dài để hầu việc Đức Chúa Trời chúng con và Đức Chúa Trời của cháu, Đấng mà chúng con dâng nó lên bây giờ, nhưn Danh Chúa Jêsus Christ. A-men.

Chúc phước cho cháu, cháu bé!

²⁷ Bây giờ, tôi nghĩ rằng gần như—gần như làm điều này bây giờ. Bây giờ chúng ta vừa đứng, mười một giờ. Bây giờ, anh chị em biết, tôi có thể thật sự tưởng tượng, thấy những bà mẹ kia đang tiến lên, và những ông bố, với những đứa bé kia, tôi có thể nghĩ đến Giô-sép và Ma-ri, trong buổi sáng dâng Chúa Jêsus.

²⁸ Anh Kidd, tôi đã có một cuộc phỏng vấn ngắn với người nào đó trong văn phòng, nhưng tôi—tôi nghe cảm xúc của anh tuân

đổ ra ở đây sáng nay, khi kể về—về một người ở lứa tuổi của anh. Và tôi cho rằng anh đã kể về cách Chúa đã chữa lành anh ở ngoài...cử tọa. Và tôi hầu như làm hư chiếc xe của mình, một buổi sáng, để đến trường lão...Ông ấy là một mục sư lớn tuổi.

²⁹ Hãy suy nghĩ, con người này, người vợ nhỏ bé của ông ở đây, đã giảng Phúc âm trước khi tôi chào đời. Giảng Phúc âm này, ở trên những núi và những thung lũng của Kentucky và Tennessee, với những người thợ mỏ than, và bị kiệt sức. Và họ sống không có gì để ăn. Và người vợ thân yêu này ở đây, đi rửa chén bát, mỗi ngày khoảng hai mươi hay ba mươi xu, để gửi chồng vào trong cánh đồng rao giảng Phúc âm. Điều đó đủ làm cho một người xúc động, phải không?

³⁰ Và rồi suy nghĩ, rằng ông đã nằm ở đó, khi chính những bác sĩ giỏi nhất nói, “Ông ấy sắp chết. Ông bị ung thư tuyến tiền liệt, khắp cả người. Ông không thể sống lâu hơn một số giờ, và chủ yếu một hay hai ngày.” Và điều đó xảy ra cách đây hai hay ba năm, cách đây ba năm. Và ông đây này, buổi sáng nay, khỏe mạnh, sung sức, và dâng sự vinh quang cho Đức Chúa Trời. Thế thì anh được bao nhiêu tuổi khi anh được chữa lành, Anh Kidd? Khoảng bao nhiêu tuổi khi Chúa...Anh bao nhiêu tuổi, hiện giờ? [Một chị nói, “Tám mươi hai.”—Bt.] Tám mươi-...[“Tám mươi ba vào tháng Tám.”] Tốt lắm. Anh ấy khoảng tám mươi tuổi khi Chúa chữa cho anh ấy lành. Vậy thì Chúa có chăm sóc những người già chúng ta không? Chắc chắn, Ngài chăm sóc. Vâng, thừa quý vị!

³¹ Ngài đã chữa lành cho Áp-ra-ham khi ông đã một trăm tuổi, và Sa-ra khi bà đã chín mươi. Và họ sinh ra Ích-ma-ên, hay, xin lỗi, Y-sác. Đúng thế không? Chúng ta rất sung sướng vì điều này.

³² Bây giờ anh chị em thật tốt, tôi có thể nói chuyện với anh chị em suốt buổi sáng như thế này. Nhưng chúng ta hãy cứ đọc một vài Lời quý báu và rồi đi ngay vào sự hầu việc. Bây giờ, tôi nghĩ, nếu đó là ý Chúa, tôi muốn nói ngắn gọn với anh chị em về những điều đã xảy ra. Và rồi tối nay, nếu Chúa muốn, tôi muốn nói về một—một đề tài. Tôi muốn ghi âm nó, chủ yếu, để phát ra. Là...Và nếu anh chị em muốn đến và lắng nghe, thì tốt lắm. Sau khi mục sư giảng xong sứ điệp của ông, thì tôi sẽ có của tôi...Tôi

sẽ thực hiện bằng ghi âm này. Tôi muốn giảng về *Đèn Đỏ Lóe Lên Về Sự Đến Của Ngài*. Thật một trong những ánh chớp ở ngay trên chúng ta ngay bây giờ! Và tôi muốn giảng về điều đó tối nay, đèn đỏ chớp lóe về sự đến của Ngài. Ngài ở đây, ở ngay trong tầm tay ngay bây giờ. Dấu—dấu hiệu ban xuống, các sự kiện đang nối tiếp nhau.

33 Dân số ký, chương thứ 16, mời anh chị em lật ra và đọc. Đây là Lời Đòi đòi, vì vậy chúng ta hãy đọc một cách tôn kính. Tôi muốn đọc hai câu trong Dân số ký 16, câu 3 và câu 4, để làm nền tảng cho những gì tôi muốn nói.

34 Và bây giờ, nếu những cuốn băng ghi âm chưa mở, tôi mong họ sẽ vận lên bây giờ. Hoặc là điều chỉnh để phần này ở đây sẽ có thể được gởi đi. Phần này đang phát ra. Nếu anh em muốn, anh em có thể điều chỉnh các băng ghi âm trong đó sao cho phần này ở đây sẽ tách rời với phần còn lại của buổi nhóm không? Anh em thấy, đây là một—một điều mới. Bây giờ, nếu anh em có thể lắp băng vào ngay ở đây, hay là làm bất cứ điều gì anh em muốn làm, ồ, thế thì chúng ta sẽ...Anh chị em có muốn tôi tắt nó chỉ một giây, rồi quay lui lại không, để nó cho anh chị em biết bắt đầu ở đâu, hay dù sao chẳng nữa anh em có thể bắt đầu ở đó? Bắt đầu dù sao đi nữa? Được rồi. Điều đó tốt.

35 Bây giờ chúng ta sẽ đọc Dân số ký 16:3 và 4.

Và họ hiệp nhau lại dấy nghịch cùng Môi-se và nghịch cùng A-rôn, và nói với họ mà rằng: Thôi đủ rồi, hãy xem cả hội chúng đều là thánh, mỗi người trong họ, và CHÚA ngự ở giữa họ: Vậy sao các người tự cao trên hội chúng của CHÚA?

Và khi Môi-se nghe điều đó, bèn sấp mặt xuống đất:

36 Lạy Cha Thiên thượng của chúng con, xin ban ơn cho vài Lời này. “Và cầu xin sự suy gẫm của lòng chúng con, và bông trái của môi miệng chúng con, được chấp nhận trước mặt Ngài.” Chúng con cầu xin trong Danh Chúa Jêsus. A-men.

37 Tôi muốn lấy—lấy đây như là đề tài, cho những gì tôi muốn nói sáng nay: *Đứng Trong Chỗ Nứt*.

38 Về lúc này mà chúng ta đang nói về, hay đang đọc, dĩ nhiên, tất cả chúng ta đều hiểu đó là khi Đa-than và—và—và Cô-rê đã quyết định rằng—rằng họ sẽ gây trở ngại với sứ—sứ mệnh mà Đức Chúa Trời đã ban cho Môi-se, nói, “Người nên để toàn thể hội chúng làm *như vậy như vậy*. Tất cả họ đều là thánh.” Và Đức Chúa Trời đã ra lệnh cho Môi-se dẫn dân sự vào miền đất hứa. Và họ nói, “Chính người tự mình làm quá nhiều điều. Người, cố gắng tự làm cho mình là người duy nhất trong đám mà—mà có quyền nói bất cứ lời nào.”

39 Và điều này khiến Đức Chúa Trời không vui lòng đến nỗi Ngài phán với Môi-se, “Hãy tách khỏi giữa hội chúng này. Ta—Ta sẽ thật sự—Ta sẽ thật sự giết chết cả đám này, và khởi sự một dân mới cho người.” Và Môi-se đã ngã sấp xuống trong sự Hiện Diện của Đức Chúa Trời và nói Ngài phải vượt qua xác ông. Hiểu không?

40 Bây giờ, ngày nay, nếu Chúa muốn giết dân sự, và đã có một lần mà khi đó Đức Chúa Trời đã mệt mỏi vì sự ngu xuẩn với tội lỗi của chúng ta, chúng ta thường xuyên đi sai trật, ai sẽ là người đứng ra giống như Môi-se, cho dân sự, ngày hôm nay? Chúng ta sẽ kiếm ở đâu một người sẽ đứng, hay là có thể chịu đựng, để Đức Chúa Trời sẽ chấp nhận như Ngài đã chấp nhận Môi-se? Và cuộc sống riêng của Môi-se trên đất có ý nghĩa quá nhiều với Đức Chúa Trời đến nỗi nó làm ngưng cơn thịnh nộ của Chúa, và Chúa không muốn bước qua Môi-se. Đó luôn là một điều khó hiểu với tôi cho đến khi tôi...Ngày nọ, trong sự mặc khải về Thánh Kinh, đã đến với tôi ý tưởng này. Đó là, anh em biết không, Môi-se, trong hành động, về mọi phương diện là người thay thế. Ông là một hình bóng của Chúa Jêsus Christ.

41 Và khi Đức Chúa Trời định cất sự sống của cả thế giới, và hủy diệt nó, và tất cả tội nhân, và tuyên án chết, Đấng Christ đã chết thay cho hết thấy chúng ta. Và Đức Chúa Trời đã không thể bước qua Đấng Christ, là Con của Chính Ngài. Và rồi Chúa Jêsus đã ban chính Ngài cách cho không, mà Ngài phải trả theo cách đó lúc ấy nếu...Môi-se không thể thực hiện điều đó. Môi-se không có huyết gì khác ngoài huyết loài người, giống như chúng ta. Vì vậy, cho nên, huyết của ông sẽ không được...nó sẽ không đủ để đáp ứng.

Nhưng Chúa Jêsus mang Huyết của Chính Đức Chúa Trời, Huyết sáng tạo của Đức Chúa Trời, Đức Chúa Trời tha thứ ngay cho toàn thể nhân loại lúc đó, khỏi tội, bởi vì tất cả đã được đặt trên Ngài. Và Ngài đã đi đến đồi Calvary và chịu chết, trước sự Hiện diện của Đức Chúa Trời, và chịu khổ. Và bị ném vào địa ngục, bởi vì Ngài đã chịu tội, làm cho...tội lỗi của chúng ta chất trên Ngài. Và tại đó là người mang gánh nặng của—của chúng ta, mang lấy tội lỗi của chúng ta đến—đến đồi Calvary, và từ đồi Calvary xuống địa ngục; và Đức Chúa Trời đã khiến Ngài sống lại vào ngày thứ ba, để cầu thay cho tội lỗi chúng ta.

⁴² Và ngày nay Ngài là đấng trung bảo duy nhất giữa Đức Chúa Trời và con người, và chúng ta được tha thứ và bôi xóa cách nhưng không. Đức Chúa Trời không biết ngay cả những tội lỗi chúng ta đã phạm. Tội lỗi của chúng ta được đặt vào trong Biển Quên Lãng, không bao giờ còn nhớ đến nữa. Tự chúng ta không thể làm điều đó; chúng ta thì giới hạn. Ngài thì vô hạn. Và sự giới hạn của chúng ta, chúng ta có thể vẫn nhớ, bởi vì chúng ta không đủ lớn. Nhưng Ngài quá vĩ đại đến nỗi Ngài thậm chí quên chúng ta đã từng phạm tội. Chúng ta là con trai và con gái, trong Sự Hiện diện của Ngài. Và tất cả mọi điều Ngài đã có, chúng ta có. Ngài trở nên tội lỗi của tôi, để tôi có thể trở nên sự công nghĩa của Ngài. Ngài trở thành tội lỗi của bạn, để bạn...Ngài...bạn phải trở nên sự công nghĩa của Ngài. Vì thế Đức Chúa Trời không thể thấy tội lỗi trong bạn chừng nào mà bạn xưng nhận tội lỗi trong Chúa Jêsus Christ.

⁴³ Có người đã nói, cách đây không lâu, nói, “Nếu tôi tin một điều như thế, tôi phải cố hết sức mình! Tôi sẽ quậy phá. Tôi sẽ đi đến mọi vũ trường. Tôi sẽ uống quá say, và mọi thứ khác, bởi vì...”

“Tại sao?”

“Anh đã được bảo đảm trong Đấng Christ rồi. Còn sợ gì khác nữa?”

⁴⁴ Tôi nói, “Điều đó chứng tỏ anh chưa nhận được nó.” Nếu tình yêu của Đức Chúa Trời đánh động lòng bạn, bằng sự mềm mại của Chúa Jêsus Christ, bạn cũng sẽ như vậy trong tình yêu với Ngài, thế gian sẽ chết, như tội lỗi của bạn. Đó là cách bạn biết

mình có Thánh Linh. Không phải vì bạn có thể hét, la lớn, nói, hay nói tiếng lạ, hay bất cứ điều gì. Nhưng khi tội lỗi trở nên chết, và bạn sống động trong Chúa Jêsus Christ. Ôi, tình yêu của Đức Chúa Trời, thật phong phú, thật tinh khiết biết bao! Hiểu không?

⁴⁵ Bây giờ ở đây Louisville, Kentucky, cách đây không lâu, một mục sư đã nói chuyện, rằng có một—một phụ nữ trẻ. Cô ấy đã chờ đợi một thời gian khá lâu để kết hôn, cô ấy đâu chừng hai lăm, ba mươi tuổi. Và cô là một cô gái Cơ-đốc tốt, vững vàng. Và có một người đàn ông nào đó ở Louisville mà không tốt; anh ta không sống đời sống tốt như vậy. Anh đã chạy theo khiêu vũ và nhà chứa, và đại loại như vậy, nhưng một ngày nọ anh tìm được sự tha thứ tội lỗi của mình và anh—anh ấy trở nên một Cơ-đốc nhân chân thật, một Cơ-đốc nhân vững vàng chân chính. Khoảng một năm sau, anh yêu người phụ nữ này, và phụ nữ trẻ cũng yêu anh. Và họ cưới nhau.

⁴⁶ Và sau khi họ sống với nhau khoảng hai năm, người ta nói rằng người phụ nữ ấy một hôm nói với chồng, cô ấy nói, “Anh yêu, em nghĩ rằng hầu như khó cho anh, chỉ là một Cơ-đốc nhân mới,” nói, “em là Cơ-đốc nhân từ khi còn bé, nhưng,” nói, “vì anh, một Cơ-đốc nhân non trẻ, phải trải qua tất cả những—những—những mưu chước và cám dỗ đi theo sau khi anh—anh đã phạm tội quá lâu.”

Và anh ấy trả lời, “Ồ, điều đó trở nên một trận chiến.”

⁴⁷ Cô ấy nói, “Em muốn anh nhớ một điều, rằng nếu kẻ thù đánh ngã anh nơi nào đó, và anh sa ngã và anh đi vào tội lỗi trở lại, đừng rời bỏ gia đình. Em muốn anh cứ ở với gia đình.” Nói, “Anh sẽ tìm thấy ở gia đình một người vợ mà anh đã cưới.” Và nói, “Em sẽ giúp anh cầu nguyện lại, và qua sự cầu nguyện, và trở lại với Đức Chúa Trời lần nữa.” Nói, “Em—em—em—em không muốn anh giữ khoảng cách.” Nói, “Nhìn xem, em lấy anh không phải dựa trên cơ sở anh là con người như thế nào, nhưng em lấy anh vì em yêu anh.” Và cô ấy đã nói, “Cho dù anh làm gì đi nữa, em vẫn yêu anh. Em lấy anh bởi vì em yêu anh.”

⁴⁸ Và ngày hôm đó người đàn ông đi làm, được nghe lời ấy lặp lại trong một...nơi mà anh đang làm việc. Anh nói, “Vậy thì, làm sao một người có thể làm một điều gì sai trái chống lại điều như

thế?” Khi một phụ nữ, mà yêu anh quá nhiều đến nỗi, cho dù anh ta đã làm gì đi nữa, đã muốn trở lại và nhận lấy anh lần nữa, và cố gắng làm lại điều đó. Hiểu không? Nó cho thấy...Vậy thì, bạn nhân điều đó lên hàng tỉ lần và rồi bạn biết tình yêu của Đức Chúa Trời là gì. Hiểu không?

49 Đó là khi một người yêu Chúa Jêsus Christ, các thứ thuộc về thế gian...Khi bạn nghĩ về những gì Ngài đã làm cho bạn trong ánh sáng của lời Kinh Thánh, chứ không phải trong ánh sáng của cảm xúc nào đó, nhưng trong ánh sáng của các sự việc, những gì nó là, thì có điều gì đó xảy đến trong bạn. Khi sự Sanh ra mới đến, tội lỗi chết khi nửa đêm. Khi chừng nào mà Ánh Sáng đó còn ở trong bạn, làm sao bóng tối có thể chiếu vào? Nó không thể làm điều đó được. Đó là những gì Đức Chúa Trời đã làm với một người đã đưa chính mình vào chỗ sứt mẻ, để có thể nhận lấy lời hứa. Và Mô-i-se là một—một hình bóng của Tiên hình bóng này, đó là lý do Mô-i-se đã đứng trong chỗ rạn nứt để kêu cầu cho dân sự.

50 Rồi tôi tự hỏi, trong thời đại này, của thời đại Lao-đi-xê phóng túng, lười biếng, yếu đuối này chúng ta đang sống. Tất cả chúng ta đều biết, và đã trải qua *Các Thời Đại Hội Thánh*, mà chúng ta đang sống trong thời đại cuối cùng, Thời đại Hội thánh Lao-đi-xê. Và bây giờ chúng ta đang sống trong thời đại lười biếng, phóng túng, vui sướng, vui chơi, tội lỗi đầy tham dục này, thật là điều kỳ diệu rằng Đức Chúa Trời không nói ngay, “Hãy quay bước trở lại, hỡi hội thánh, Ta sẽ hủy diệt ngay hết cả nhóm.” Hiểu không? Thật là một thời đại kinh khủng mà chúng ta đang sống trong! Và Ngài, cũng sẽ làm điều đó vào một ngày trong những ngày này. Chúng ta biết rằng điều đó đang đến. Sẽ không có sự thay thế cho điều này, bởi vì Ngài đã, chuẩn bị rồi, Người nào đó đã chết thay cho những ai muốn trốn thoát. Nhưng Ngài sẽ lấy những ai đã, hoặc đã tin nhận Đấng Christ và trở nên những tín đồ Đấng Christ, họ sẽ được thoát khỏi sự thanh nộ. Bởi vì, thế thì Ngài không thể làm điều đó; không có cách nào để thực hiện điều đó trong thời của Mô-i-se.

51 Bây giờ trong Sách Khải huyền, khi chúng ta ở vào Thời đại Hội thánh Lao-đi-xê, trong Khải huyền, chương thứ 3, Kinh

Thánh nói rằng thời đại này, thời đại Lao-đi-xê, bị “mù.” Nói, “Bởi vì người ‘giàu có,’ người nói người ‘giàu có,’ và người ‘thêm nhiều tài sản,’ những nhà thờ lớn nhất, những con người mặc đồ đẹp nhất, những cái nhất có trong bất cứ thời đại nào, bởi vì người nói, ‘Ta không cần chi nữa,’ người không biết rằng mình nghèo ngặt, khổ sở, khốn khó, lố lồ, đui mù, mà không biết điều đó.”

⁵² Vậy thì nếu một người ở trong tình trạng này, và bạn có thể nói với anh ta về tình trạng của anh ta, anh ta sẽ cố gắng tự giúp đỡ mình nếu—nếu tinh thần anh ta tỉnh táo. Nhưng vì anh ta đang ở trong tình trạng đó và anh em không thể nói với anh ta điều gì khác, anh ta hoàn toàn không tin mình lố lồ, người đó thật sự không tin mình ở trong hình dạng đó, thế thì điều đó chỉ ra đây rằng anh ta bị mù. Thần của thế gian này đã làm mù mắt những ai từ chối hầu việc Đấng Christ, và họ...quá mù nên họ không thấy được dấu hiệu mà chúng ta đang sống, thời đại, thì giờ mà chúng ta đang sống. Và nên nhớ, đã có một Người đã đứng trong chỗ nứt rồi, mà không ai khác có thể đứng. Bạn phải chấp nhận điều đó, phương cách giải thoát đó, nếu không bạn phải chịu số phận bị đất.

⁵³ Vậy thì, bây giờ với chúng ta, để kết thúc những gì tôi muốn nói. Chúng ta có thể đứng...Bây giờ tôi đang giảng cho chính tôi, trong điều này. Chúng ta có thể đứng và nhìn thấy một người mù, mù về thuộc thể, và biết anh ta đang bước trên vách đá nhô ra biển, chúng ta có thể trong trạng thái tâm trí của—của chúng ta, mà chúng ta có buổi sáng nay, chúng ta có thể đứng và nhìn một người mù bước đi trên vách đá, mù lòa, mà không cố gắng cảnh cáo anh ta không? Điều đó sẽ là, ở đó, sẽ là quá độc ác. Chúng ta quá lãnh đạm thờ ơ trong lòng. Bạn có thể tưởng tượng, một người quá lãnh đạm đến nỗi người đó có thể hầu như cười, và thấy một người mù, mà không thể thấy và không tự giúp chính mình, bước đi thận trọng trên vách đá không? Đó sẽ là một—một điều tồi tệ; nếu không làm gì về điều đó.

⁵⁴ Ồ, với các anh em đồng lao của tôi, trên thế giới, tôi muốn thú nhận điều này. Tôi—tôi nói điều đó một cách khiêm nhường, rằng điều đó gần như những gì tôi đang làm, hay định làm. Tôi đã giảng trong nhiều năm, và tôi—tôi trở nên một ông già và một

nhà giảng đạo kỳ cựu già dặn, và đã có nhiều trận chiến gian khổ, và có lẽ tôi đã bị đầy sọ, bị đau đớn hết thảy bên trong, từ những trận chiến. Bởi vì, số phận của tôi, mà Chúa đã ban cho tôi, không phải là trở về để hôn những đứa con bé bỏng, và—và để làm lễ cưới những người trẻ tuổi, và chôn người già. Nhưng chính là để nắm giữ Gươm hai lưỡi ở trận tiền, chống lại những mưu chước của—của ngoại giáo và khoa nghiên cứu ma quỷ, và—và các quyền lực của sự tối tăm, và chiến đấu cho Lời của Đức Chúa Trời cho đến khi tôi thấy kẻ thù bị đánh bại. Tôi đã bị đau đớn như xé ra, nhiều lần.

55 Thế thì khi tôi đến với Sứ điệp trong thời đại này, và nói với hội thánh những điều tôi định nói. Và cách đây nhiều năm tôi đã tiên đoán, khi Đức Thánh Linh kêu gọi tôi với công tác này. Và không có một người nào sống trên đất ngày hôm nay, mà có thể nói rằng Chúa từng để tôi nói với bạn bất cứ điều gì hơn Danh Ngài, ngoài những gì ứng nghiệm thật chính xác như đã nói.

56 Theo như cách mà Ngài đã sai tôi đi trước tiên, và sự ban cho thứ nhất, và sự ban cho thứ nhì, và những điều đã được nói hoặc đã được làm, trên thế giới, và thật vậy hàng triệu người đã đến với Đấng Christ. Và hàng vạn nhà truyền giảng được hà hơi, đã bắt đầu một sự phục hưng lan tràn toàn bộ trái đất ngày nay. Và sự hiện hữu mà những người Ngũ tuần là người tiếp nhận Sứ điệp của tôi, họ là những người mà đã tiến bộ. Giáo hội Ngũ Tuần cho thấy nhiều chuyển biến trong nhóm nhỏ của những người Ngũ Tuần hơn tất cả những giáo hội còn lại với nhau. Đó là theo số liệu thống kê. Tại sao? Bởi vì họ nhận lãnh Lễ thật và nhận lãnh sự phục hưng.

57 Và bây giờ, sau khi thời gian tuyệt vời đến của sự chữa lành người đau, đuổi quỷ, và khiến người chết sống lại; mà hết thảy chúng ta là những làm chứng, và nhiều bác sĩ và những con người vĩ đại trên đất cũng vậy. Và sự hiện ra của Chúa Jêsus ở giữa chúng ta, trong dấu hiệu ở đó như anh chị em thấy, tôi đoán trên bức tường, ở bất cứ nơi đâu, về Thiên sứ của Chúa. Và các nhà khoa học đã giữ bản quyền nó như thế nào, và nó là—nó là một sự kiện đã được biết đến, trên khắp thế giới. Và thấy chính những việc mà Ngài đã làm, ứng nghiệm, mọi lúc. Thế thì,

nếu Trự Lửa mà đã đi với dân Y-sơ-ra-ên qua đồng vắng, trong thời Môi-se, mà chúng ta...hay bây giờ Môi-se được gọi là, “Đầy tớ của Chúa,” và ông đã đi theo Trự Lửa ban đêm, và Đám Mây ban ngày.

⁵⁸ Và khi Đức Chúa Jêsus còn sống trên đất, Ngài đã phán Ngài là Đức Chúa Trời đó. Ngài phán, “Trước khi chưa có Áp-ra-ham, TA HẰNG HỮU.” Và “TA HẰNG HỮU” là Trự Lửa trong bụi gai đang cháy, mà đã phán với Môi-se trong thời—thời đã qua. Tôi nghĩ điều đó chính xác, Anh Vayle à. Rồi Ngài phán, “Ta đến từ Đức Chúa Trời và Ta đi về cùng Đức Chúa Trời.” Và khi Ngài bị khổ hình, chết, và sống lại, rồi lên nơi Cao, và đặt thân thể Ngài trên bàn thờ vĩ đại của Đức Chúa Trời Đời đời, để ở đó được dâng lên hành động thể chỗ của chúng ta, để biết rằng Ngài đã trả xong nợ tội lỗi của chúng ta. Và ở đó Ngài đã trở lại thể gian lần nữa, trong hình thức của một Trự Lửa lớn.

⁵⁹ Thánh Phao-lô, trên con đường đi của mình, trước khi ông được gọi là Thánh Phao-lô, ông được gọi là Sau-lơ ở thành Tạt-sơ. Và trên đường đến thành Đa-mách, để bắt giữ một số người làm cho ồn ào rất nhiều, và la hét, và giảng Phúc âm mà trái ngược với sự dạy dỗ truyền thống của những giáo hội của họ, trên đường ông đi xuống, ngày nọ, khoảng thì giờ này ban ngày, ông đã bị Ánh sáng lớn đánh ngã. Và Ánh sáng lớn này, với một người Do thái như ông biết đó là Trự Lửa đã dẫn dắt dân Y-sơ-ra-ên, và ở đây Nó lại ở trước ông, ông đã kêu lên, “Lạy Chúa!”

⁶⁰ Bây giờ nếu anh em để ý trong cả hai bản dịch của King James và bản Chuẩn của mình, và tất cả những bản khác, nó là chữ C-h-ú-a viết hoa. Và bất cứ ai biết Kinh Thánh, cũng biết rằng chữ C-h-ú-a viết hoa đó, có nghĩa là Elohim, Đấng đầy đủ mọi sự đã tạo nên trời và đất, trong Sáng Thế ký 1:1. Đấy, viết hoa, “Chúa!” Lúc ấy Phao-lô không bị ảo giác đánh lừa, ông sẽ không gọi điều gì đó mà ông không biết rõ, vì ông đã được đào tạo về lời Kinh Thánh. Đến dưới Ga-ma-li-ên, giáo sư vĩ đại thời đó, và ông sẽ không gọi đó là, “Chúa,” nếu ông không biết chắc Đó là Đức Giê-hô-va. Ông đã nói, “Lạy Chúa, Ngài là Ai?”

⁶¹ Hãy nghe Tiếng phán lại, “Ta là Jêsus,” hôm qua, ngày nay, cho đến đời đời không hề thay đổi.

⁶² Vì vậy tôi nghĩ, giữa tất cả điều đó, trước khi đi xa hơn, cả ở đây và khắp thế giới, những người sẽ lắng nghe, và đang lắng nghe hiện giờ, sẽ biết rằng điều đó được chứng minh bằng mỗi hành động là Chúa Jêsus Christ hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi. Đã làm cùng những việc Ngài đã làm, chữa lành người đau, biết được những ý tưởng trong tâm trí, vì Nó đã cho thấy những sự việc mà sẽ ứng nghiệm, và mỗi lần một cách hoàn toàn qua những năm này. Tôi đã năm mươi bốn tuổi, và đã thấy những khả tượng từ khi tôi khoảng mười tám tháng tuổi, và, không phải chỉ một lần, nhưng mỗi lần đều là sự thật. Hiểu không? Vậy thì, đó phải là Đức Chúa Trời. Và thế thì tôi nghĩ rằng, “Tại sao người ta quá mù đến nỗi họ không thấy được điều đó?”

⁶³ Và tôi liên tục nói với anh chị em về những phụ nữ để tóc ngắn của—của chúng ta, và các mục sư đã trách mắng tôi về việc ấy; và về họ mặc những quần áo vô đạo đức, về những quần đùi, và—và phô bày ra như thế, và—và tiếp tục theo đường lối tội ác; và về cách mà đàn ông chúng ta họ làm, hút thuốc, và uống rượu xã giao, và—và mọi thứ; và rồi tự xưng họ là những Cơ-đốc nhân, và dự Tiệc thánh ở bàn tiệc vì họ thuộc về một tổ chức. Ô, nó thật đơn giản, họ nghĩ tôi đã bán bỏ Đức Chúa Trời. Và những người phụ nữ có tốt hơn không? Họ càng ngày càng tệ hơn, trên khắp đất nước.

⁶⁴ Thế thì tôi, là một người rất dễ bực dọc, (tôi nói điều này một cách bình thản), có lẽ tôi là thuộc loại người dễ bấn loạn, và tôi đã biết mình không đầy đủ, ngay từ đầu, cho công việc; như nhiều người đã phàn nàn, mà đã làm điều đó. Thật là khó. Nhưng tôi—tôi nghĩ, “Chúa ôi, tại sao Ngài không kêu gọi một người nào đó có thể thực hiện điều đó? Và con—con rất tiếc, nhưng con—con đã thất bại. Thậm chí người ta sẽ không lắng nghe con nói. Và những gì con đã làm đều thất bại, ở bất cứ đâu, vì họ không muốn nghe.”

⁶⁵ Mẹ tôi, vừa mới về miền Vinh hiển, cách đây khoảng—khoảng hơn một năm, mẹ tôi, cha của bà là một—một thợ săn. Và tôi nghĩ tôi có tất cả điều đó từ ông, trong chỗ đứng đó, bởi vì tôi—tôi—tôi yêu rừng. Và tôi nghĩ, “Nếu những người này tự

xưng họ là Cơ-đốc nhân, nếu họ không muốn lắng nghe Sứ điệp mà tôi giảng, thì hãy để mặc họ. Tôi sẽ ngưng ngay điều đó, với nhau, và tôi sẽ lên núi. Và tôi biết có một người bạn đến nơi mà...” Nhiều người trong các bạn, ở đây, nhớ tôi đã tiên đoán thời gian, khoảng sáu tháng trước khi điều đó xảy ra, cách mà tôi đã đi đến một nơi như thế nào, ngay từ bục giảng này ở đây, và sẽ có một—một con thú giống như là con nai có những sừng nhọn, và cách nó dài bốn mươi hai in-sơ như thế nào, và có một con gấu xám đầu bạc dài bảy fút như thế nào. Anh chị em đã có những cuốn băng nói về điều đó và mọi thứ. Tôi đoán rằng tất cả anh chị em, đều nhớ lúc đó. Ô, nó đang nằm trong phòng tôi ở đó bây giờ, để—để cho thấy rằng đó là sự thật.

⁶⁶ Bây giờ ngay trên những điều như thế, bởi vì nó xảy ra ngay trước khi mẹ tôi ra đi, và Ngài đang muốn làm tôi nguôi ngoai vì cú sốc lớn đó, mà Ngài biết Ngài đã cất bà đi.

⁶⁷ Lúc ấy, tôi gặp một người là Cơ-đốc nhân, và anh ta có một vùng quê rộng lớn ngay dưới Alaska. Và tôi quyết định, rằng tôi rời nơi đây và đi đến miền Tây, rằng tôi sẽ mang vợ tôi và hầu như sắp đặt để nàng đến đó; tôi đưa nàng đến đó, và tôi trở nên người dẫn đường. Và rồi nếu Chúa muốn tôi làm điều gì đó, tôi sẽ để tóc dài ra và—và tôi—tôi sẽ...sẽ để râu dài ra. Và—và tôi—tôi trở lại đó và làm một người dẫn đường. Chỉ có khoảng hai hay ba người da đỏ Anh-diêng sống ở vùng đó. Tôi—tôi chỉ là một—một người dẫn đường và tôi sẽ giúp Bud. Và nếu Chúa muốn tôi làm điều gì, thì tôi sẽ—tôi sẽ thưa, “Tốt lắm, thưa Chúa.” Ngài đã cho tôi một khái tượng. Tôi sẽ tỏ ra.

⁶⁸ Tôi nói với nhiều người...Tôi không bao giờ tự đánh giá mình, ai cũng biết điều này, nhưng người ta đã nói, “Anh Branham, Chúa đã kêu gọi anh làm tiên tri của Ngài.” Ô, tôi—tôi không bao giờ tự đánh giá mình như thế, nhưng tôi bắt đầu dùng thời gian để tôi sẵn sàng để làm điều đó, suy nghĩ, “Ồ, có lẽ là vậy. Nếu là vậy, mình sẽ trở lại sống trong đồng vắng. Và nếu mình trở lại sống trong đồng vắng, thế thì mình sẽ—mình sẽ—mình sẽ là tiên tri của Ngài, đấy, và rồi nếu Ngài muốn sai mình đến nơi nào đó. Và trong lúc Ngài chưa dùng mình, thế thì mình sẽ chắc chắn đi câu một ít cá và—và làm một số điều gì đó.” Dĩ nhiên, đó là

một loại thái độ ích kỷ, đấy, bởi vì tôi muốn làm thế. Vậy thì, nó không hoàn toàn đúng là việc dễ làm. Và bây giờ tôi phải quyết định làm điều đó.

⁶⁹ Và bây giờ, ngay trước khi *Bảy Thời Đại Hội Thánh* được giảng ra, vì người ta đã bị lôi cuốn ở đó...Ngày nay, có nhiều người, mà đã ở đây trong suốt thời gian đó, và biết rằng Chúa đã ban phước cho điều đó như thế nào, trên bức tường phía sau đó, Nó đã phản ánh điều đó. Đúng với...Bao nhiêu người ở đây hiện giờ, đã ở đó lúc ấy khi Ngài—Ngài đến? Đó là điều đã xảy ra.

⁷⁰ Rồi tôi nhớ về một Anh Jackson lúc đó. Anh thường ở với chúng tôi. Anh Junior Jackson, một người Giám Lý là mục sư Giám Lý. Vâng, ở đây anh đang ngồi ở đây bây giờ. Lúc ấy, anh đến với tôi với một giấc mơ, và rồi một số anh em khác nữa đến với giấc mơ tương tự. Vậy thì, Chúa thật tốt lành với tôi, và tôi không bao giờ, để anh chị em ghi âm sáng nay, tôi đã từng nói với anh chị em một sự thông giải sai về một giấc mơ không? Không, thưa quý vị. Bởi vì, rằng Chúa...Tôi sẽ không nói điều đó cho tới khi tôi biết nó lại xảy ra và biết những gì Ngài nói về việc đó, rồi tôi nói lại với anh chị em. Và lúc đó anh ấy nói tôi—tôi đã có một buổi nhóm ở nhà thờ của anh ấy, và anh ấy, không biết làm sao hay điều gì khác, mà anh ấy thật bối rối tối hôm ấy, và anh đã chạy ra khỏi nhà thờ và đi quanh quần đến đường khác và gặp tôi trong xe hơi, và nhiều người đi ngang qua. Nói, “Tôi có điều muốn nói với anh.”

⁷¹ Và anh đã kể với tôi rằng anh đã mơ thấy một giấc mơ, mà nó xảy ra một nơi nào đó ở trên đây, giống như ở Indiana, rằng đó là một ngọn đồi rộng lớn, đầy cỏ, và nước đã cuốn trôi tất cả đất cát khỏi đỉnh đồi, và nó trở thành một tảng đá như một—một đỉnh núi trọc ở trên—ở trên núi. Và rồi trong tảng đá này có một Bản Viết là lạ. Và nói tôi đang đứng ở đó với tất cả các anh em chung quanh nhà thờ ở đây, thông giải Bản Viết này. Và sau khi tôi có sự thông giải hết thấy Nó, thì...không biết vì sao hay điều gì khác, nếu tôi hiểu ý nghĩa giấc mơ đúng, tôi cảm một cái xà beng, hay—hay là vài loại thanh chắn góc hay cái gì đó, không phải là một thanh chắn góc, tôi muốn nói một—một cái cạy nắp hộp hay cái gì đó, và cứ cắt ngang đỉnh núi và nhắc nó lên. Và

bên trong nó là đá trắng, giống như loại đá granit hay—hay là một cái gì trên phía đó, đá trắng nào đó không được viết ở trên. Và tôi đã nói với các anh em, “Ở lại đây và nhìn điều Này.” Và tôi, trong lúc mọi người đang nhìn, tôi thoát ra giữa họ và bắt đầu đi về phía Tây. Và Anh Jackson nói rằng anh ấy thấy tôi đang đi trên một ngọn đồi, và rồi trên một ngọn đồi khác, càng lúc càng nhỏ hơn, về phía Tây. Anh chị em nhớ điều đó.

⁷² Ô, sự thông giải về điều đó, dĩ nhiên, được nói ra ở nhà thờ đây trước khi nó ứng nghiệm, mà bây giờ là—là lúc, mà tôi tin, rằng sự mặc khải đầy đủ qua các thời đại Luther, Wesley, và John Smith, Alexander Campbell, và những người khác đã giảng về Kinh Thánh, và rồi chúng ta đã thấy được qua Kinh Thánh và tỏ ra rằng sẽ có một—một Sứ điệp của thiên sứ thứ bảy. Và lúc tiếng của Sứ điệp thiên sứ thứ bảy vang ra, mọi bí mật của Đức Chúa Trời sẽ được bày tỏ. Rồi đến bảy tiếng sấm bí mật.

⁷³ Và bây giờ nếu đó là thời đại cuối cùng mà chúng ta đang sống trong, nơi chúng ta đã đến qua sự xưng công bình, sự thánh hóa, phép báp-têm bằng Thánh Linh; và đã có các dấu kỳ, phép lạ, và tất cả những điều khác. Và những ân tứ lại đến với hội thánh, chẳng hạn như, sự chữa lành Thiêng liêng, và nói tiên tri, và—và nói tiếng lạ, và những sự thông giải. Và mặc dầu nó được trình bày một cách hết sức sai lạc, kinh khủng, tuy nhiên, điều đó không cất đi, có một điều tốt. Có một điều có thực, về sự chân thật, một ân tứ nói tiếng lạ, điều đó luôn luôn được cho là có trong Hội thánh.

⁷⁴ Chúng ta có nhiều sự giả mạo. Chúng ta có những người đứng lên và cố gắng hành động như những tín đồ Đấng Christ, mà đời sống của họ không xứng hiệp, vì vậy có điều gì đó sai trật. Chúa Jêsus đã phán, “Bởi trái của họ mà các ngươi sẽ biết họ.” Hiểu không? Đó là cách anh chị em biết một tín đồ Đấng Christ, bằng cách người đó sống. Đừng bao giờ nhảy lên chỗ cao hơn của chính bạn. Vì thế thì chỉ...Nhưng trong đó, nhưng đó là một—đó là một con quỷ làm một kẻ bù nhìn, giữ một người tin chân thật cách xa điều có thật của Nó. Nhưng Đức Chúa Trời giúp chúng ta phân rẽ và có thể phân biệt được giữa cái đúng và sai. Và—và Lời sẽ luôn luôn loại bỏ điều đó ra.

⁷⁵ Bây giờ chúng ta thấy rằng, trong điều này, tôi đã nói với anh chị em điều đó, sự thông giải trên Văng Đá. Và Văng Đá chính là Đấng Christ, điều đó có trong giấc mơ của người anh em, và đó là Kinh Thánh. Và vì tất cả những năm này, Kinh Thánh đã được thông giải, cho đến khi chúng ta hoàn toàn đưa ra cho Nó sự thông giải xuyên suốt từ đầu đến cuối thuộc về giáo hội. Và ân tứ cuối cùng được thêm vào thời đại Lao-đi-xê, là thì giờ của thiên sứ thứ bảy giảng, trong thời đại Lao-đi-xê, vào lúc đó, họ sẽ có nhiều điều mà đã bị giải thích sai qua các thời đại.

⁷⁶ Giống như Luther đã giảng về sự xưng công bình, nhưng ông đã để cho nó chạy lung tung bởi vì ông không sống được lâu. Và theo đó...Sau đó người ta tổ chức thành giáo hội. Luther không bao giờ tổ chức nó; chỉ sau khi Luther qua đời. Và rồi Wesley đến. Và sau Wesley, người ta đã có giáo hội Wesley. Và rồi sau đó đến John Smith, Báp-tít; và rồi Alexander Campbell, và vân vân. Nhưng người đó, những nhà cải chánh, tất cả đều không sống đủ lâu để hợp lại với nhau. Và, vì vậy, nhiều sự kết thúc bị lạc mất để lại, giống nhau. Và thế thì khi họ thực hiện, chẳng hạn, về phép báp-tem bằng nước mà John Smith mang lại, phép báp tem bằng nước nhận chìm vào trong—trong nước; nhưng sử dụng một danh hiệu. Và nhiều trong những điều đó được để lại không rõ ràng. Và thế thì khi chúng ta đi đến kỳ cuối cùng, Sứ điệp cuối cùng được cho là làm cho rõ ràng tất cả, để mang những điều này đến “một đức tin, một Chúa, một phép báp-têm.” Hiểu không?

⁷⁷ Và bây giờ sau khi Kinh Thánh đã được thông giải, hoàn toàn, thì bạn chú ý nó mở ra trên đỉnh của tảng Đá giống như kim tự tháp. Không phải sự giảng dạy kim tự tháp lúc này, không phải điều đó, bởi vì tôi...Người mà dạy giáo lý kim tự tháp đó, tôi nghĩ họ biết họ đang nói về điều gì. Tôi không biết gì về điều đó. Nhưng, tuy nhiên, nó có hình bóng của một kim tự tháp, nhưng trên đỉnh của kim tự tháp không bao giờ đặt được gì cả. Tôi đã ở Cairo và—và ở Ai-cập, và—và đỉnh của nó không bao giờ lên tới, bởi vì nó là hòn đá góc nhà, nó là hòn đá đỉnh. Trong hội thánh Nó là hòn đá góc nhà. Trong Hội thánh chính thức, Nó là hòn đá đỉnh. Vì thế không bao giờ đến được Nó cả. Nó đã bị chối bỏ,

Đấng Christ. Và Nó sẽ đến. Và tôi tin rằng khi Nó đến, Hội thánh sẽ thành hình vào một nơi, từ sự xưng công bình dưới thời Luther, sự nên thánh dưới thời Wesley, và sứ điệp Ngũ Tuần sẽ mang Hội thánh đến một thiếu số như vậy, và chức vụ truyền đạo sẽ ở giữa những người kia cho đến khi nó sẽ hoàn toàn là chức vụ giống như Chúa Jêsus Christ đã thực hiện. Điều đó sẽ mang Chúa Jêsus đến và cất đi toàn bộ sự việc.

⁷⁸ Tất cả những ai là tín hữu Lutheran, Trưởng Lão, Báp-tít, Giám Lý thật thà và chân thật, và bất cứ ai được sanh lại bởi Thánh Linh của Đức Chúa Trời, sẽ được cất đi với Chúa Jêsus Christ khi Ngài đến. Tôi tin điều đó. Tôi khác với một số anh em Ngũ Tuần của chúng ta là những người tin rằng dân sót lại của hội thánh là những người được cất đi trong thời đại cuối cùng này. Tôi khác chỗ đó, bởi vì Đức Chúa Trời...Làm sao một người có thể, và làm sao Đức Chúa Trời có thể...Nếu chúng ta nói, “Bằng cách nào Ngài có thể?” Ngài có thể làm những gì Ngài muốn. Nhưng Đức Chúa Trời, mà đã hứa với Luther, và dưới sự xưng công bình, đó là tất cả những gì họ biết. Hiểu không? Ngài đã hứa cất Hội thánh đi. Và Ngài...Tôi có thể tin rằng bởi ân điển của Chúa và bởi sự hỗ trợ của lời Kinh Thánh. Bởi vì, Ngài không đến trong canh đầu, và họ đi ngủ; và canh hai; vẫn còn nằm. Trong canh thứ bảy, Ngài đến. Và đó là Thời đại Hội thánh thứ Bảy, lúc Sứ điệp của thiên sứ thứ bảy. Hiểu không? Và khi Ngài đến, tất cả những trinh nữ đó thức dậy và kêu đèn của họ. Hiểu không? Trưởng Lão, Lutheran, Báp-tít, bất cứ ai được sanh bởi Thánh Linh của Đức Chúa Trời, sẽ đi vào sự Cất lên đó. Tôi tin rằng Nàng Dâu sẽ được gọi ra trong suốt thời gian ấy. Tôi tin rằng sẽ có một số người trong những ngày sau rốt sẽ không phải nếm sự chết, nhưng sẽ được thay đổi trong chớp lát, trong nháy mắt.

⁷⁹ Bây giờ, đến mức như bạn để ý, trong giấc mơ của Anh Jackson, mà không có gì viết trên tảng Đá này ở bên trong, đó là những gì tôi học được khi đi đến miền Tây. Bây giờ, như nó đã xảy ra, và tôi đã kể với anh chị em, ngày nào đó tôi sẽ kể với anh chị em nó có ý nghĩa gì. Tôi đã đi đến miền Tây vì điều đó. Và đã kể cho anh chị em khái tượng đó, mà những người, cả nghe băng ghi âm và hiện diện sáng nay, sẽ biết trong bài nói chuyện,

Thưa Các Ngài, Mấy Giờ Rồi? Và anh em ghi âm nào không có Sứ điệp đó, và muốn theo dõi điều này, hãy lấy cuốn băng: *Thưa Các Ngài, Mấy Giờ Rồi?* Trước khi, nhiều tuần và tháng trước khi nó xảy ra, ở đây tôi đã thấy khái tượng xảy ra ở Tucson, bắc Tucson; đó là phía đông của Flagstaff, bắc Tucson; và đang nhặt gai của những quả ngưi bàng dính vào ống quần tôi, và một—một tiếng nổ xảy ra sẽ thật sự giống như rung động cả vùng. Bao nhiêu anh chị em còn nhớ điều đó? Đúng thế. Điều đó làm rung chuyển cả vùng.

⁸⁰ Ồ, ít nhất một người hiện diện ở đây sáng nay đang đứng đó khi điều đó xảy ra. Nó thực sự giữ sạch những tảng đá ra khỏi núi. Và bấy giờ họ...Chúng ta thấy rằng, trong suốt thời gian đó, tôi thấy bảy Thiên sứ trong một—trong một hình dạng của kim tự tháp, đảo xuống và bắt lấy tôi. Và tôi được mang đến miền Đông, để mở Bấy Ẩn cho Đức Chúa Trời. Nếu anh em chưa có những băng ghi âm ấy...Nếu Chúa Jêsus đến chậm, và tôi...cháu chắt của tôi, con cháu của bé Paul, điều đó vẫn là Lễ thật Đời đời của Đức Chúa Trời hằng sống. Bây giờ, điều đó đã được tìm thấy, điều đó được đóng dấu bên trong núi này, điều đó đã không được chép. Nó phải được thông giải. Và khi tôi trở lại, Thiên sứ thứ nhất, trong đêm đầu tiên, đã mở Ẩn trái ngược với bất cứ điều gì chúng ta đã nghe trong đời. Và cả bảy lộ ra cùng một cách. Anh em biết điều đó. Anh em đã hiện diện ở đây khi điều đó xảy ra, nhiều người trong anh em.

Và, bấy giờ, tôi không biết điều đó vào lúc ấy, nhưng...

⁸¹ Anh Fred Sothmann, tôi biết anh ấy có ở đây. Và tôi dám chắc Anh Norman cũng ở đây. Chúng tôi đã ở trên...Tôi phải đi đến Houston gần đó để kiếm bé trai được cứu khỏi ghế điện. Và rồi tôi đi trở lại và tôi đi săn ở trên đó với các anh em. Và sáng hôm ấy, tôi đang đứng đó nhặt những cỏ gai, hay—hay là như người ở đó gọi là *trái đầu dê*, lông nó bám vào ống quần tôi. Và tiếng nổ thật chính xác như cách Nó đã nói. Đúng thế không, Anh Fred? Và tôi—tôi—tôi phải nhảy lên khỏi mặt đất. Và ngay phía trên tôi là những Thiên sứ của Chúa đã gọi Sứ điệp lại, cho tôi ở đây để mở ra những Ẩn này. Tại sao lại ở đây, tại sao lại ở đền tạm? Tại sao tôi đã không thực hiện nó ở đó? Bởi vì tôi đã hứa với hội

thánh của tôi và với Đức Chúa Trời, rằng bất cứ Sứ điệp mới nào đều sẽ đến từ đền tạm này, được ghi âm từ nơi đây. Và Ngài đang giúp tôi thực hiện lời hứa của tôi, để quay lại đây làm điều đó. Và rồi lập tức tôi trở lại lần nữa.

⁸² Và, vậy thì, tôi đã không biết vào lúc đó, rằng họ đã chụp những bức hình về điều đó, các nhà khoa học đã chụp, khi chính các Thiên sứ giáng xuống từ Trời, mang đến Sứ điệp. Và anh chị em nhớ, tôi đã nói một Đấng trên phía bên phải chòm sao có, hầu như, lưng ngực của Ngài, và đôi cánh của Ngài. Anh chị em nhớ điều tôi nói đó không, hết thấy anh chị em? Và tôi đã nhìn Ngài như thế nào? Ngài rất dễ phân biệt với những người khác. Và tôi không biết người ta đang chụp ảnh của Nó, bởi vì tôi lập tức vội vã về hướng Đông. Nhưng đi trở về quê nhà ở Tucson, ở đó Nó được tất cả báo chí đã đăng hầu hết khắp nước, hay đến tận ở Mexico, và tất cả các Bang miền Tây, và tôi nghĩ tờ Courier ở trên đây cũng có đăng. Chính Báo Thông tấn xã cũng có đăng. Bao nhiêu người đã thấy, “Một Đám Mây kỳ diệu trên bầu trời”? Anh chị em thấy những bàn tay đưa lên. Và lúc bấy giờ tạp chí *Life* đã vớ được tấm hình ấy. Và tôi có bài—bài báo đó ở đây sáng nay, trong tạp chí *Life*, cho thấy. Bây giờ Nó đây này, cùng lúc tôi đã ở đó. Thấy hình chớp của Đám Mây không? Tôi đang đứng ở ngay dưới này. Và ở đó, thấy hình Thiên sứ dễ phân biệt phía bên phải không? Thấy cánh nhọn của Nó không? Thật chính xác như những gì đã nói. Và đây là bài phỏng vấn của tờ Mexico và những nơi khác từ chỗ họ đã chụp được bức hình. Bây giờ, nhà khoa học này ở đây đang cố gắng để—để có được tất cả thông tin về bức hình, mà ông có thể, về những người có bức hình. Ông ấy đang nghiên cứu nó.

⁸³ Bây giờ, ông ấy nói ở đây rằng nó không thể là một Đám Mây được, vì hơi nước không thể đi qua gần như, tôi có thể nói, cao khoảng sáu hay tám dặm, gần như thế. Khi chúng ta đi nước ngoài chúng ta thường bay cao mười chín ngàn fút, và chúng ta ở trên những trận bão lúc ấy. Nhưng Đám Mây này, theo như bài báo của nhà khoa học này ở đây, thì cao hai mươi sáu dặm. Nó sẽ xa hàng dặm vượt xa ngoài giới hạn hơi ẩm. Và ông ấy nói, kiểm soát vùng, và bây giờ, anh chị em biết tôi... Bao nhiêu người

nhớ rằng tôi đã nói với anh chị em, “Nó vang lên giống âm thanh tiếng nổ trên máy bay”? Nhớ không? Nhưng không có máy bay nào trong khu vực. Sách ở đây nói vậy. Họ đã kiểm tra điều đó. Không có một máy bay nào, không máy bay nào cất cánh ở đó. Và, ngoài ra, nó không thể...Đám sương mù đó đằng sau một máy bay không có cái gì ngoài hơi ẩm, trong không khí tản ra, bởi vì nó hút qua đơn vị này, như một chiếc phản lực. Khi tự nó đang lôi kéo, nó phá vỡ hơi ẩm trong không khí. Người ta có thể không bao giờ tổng khứ nó được, chừng nào có một chiếc phản lực ở đó, vì nó phải...Đó là những gì nó đẩy tới, và chính là hơi ẩm chạy trốn khỏi nó.

⁸⁴ Nhưng ở đây này, hàng dặm trên nơi cao đó có thể là hơi ẩm, và không có máy bay nào trong vùng. Và Nó không thể là hơi nước ở trên đó, và nằm trên đó vào ngày ấy. Mất ba mươi dặm để đi xuyên qua nó, cao hai mươi sáu dặm. Anh em hiểu không? Thật sự giống như chính là bức hình ấy ở đó, khi tôi kể với anh chị em, “Thiên sứ của Chúa giống như một Trụ Lửa,” cách đây nhiều năm, trước khi Nó từng xảy ra; Đức Chúa Trời đã khiến cho khoa học nhận biết rằng Nó là sự Thật. Và ở đây, về lời tiên tri đã được ban cho, Đức Chúa Trời đã làm cho khoa học chứng minh Nó là sự Thật. Bây giờ chúng ta đang đứng ở đâu? Tôi muốn giữ điều này, vì tôi—tôi có thể nói với một trong những người bạn của tôi, mà hiện diện sáng nay, để—để viết *Bảy Ấn* kia. Anh ấy có thể muốn sử dụng điều này để viết. Và vì thế anh có một bản sao của nó, ồ, nếu anh có một bản, hãy giữ nó để tham khảo. Hiểu không?

⁸⁵ Bây giờ ông ấy đang muốn tìm thấy, nhưng có ích gì để nói với ông ta về điều đó? Ông ấy sẽ cười vào điều đó. Đấy, ông ấy thật sự chỉ cười. Vì thế đừng ném những viên ngọc của chúng ta như thế. Nhưng chúng ta biết, Hội thánh biết, và Đức Chúa Trời biết rằng nó là sự Thật.

⁸⁶ Và rồi trong lúc tôi đang cầu nguyện cho chủ đề này, về tự hỏi điều gì sẽ xảy đến với tôi, và anh chị em biết tôi đang ở đâu lúc đó không? Phía bắc của Tucson, phía đông Flagstaff; hoàn toàn chính xác, đúng vị trí đó, nơi tôi đã nói với anh chị em, nhiều tháng trước khi nó xảy ra, nơi tôi sẽ đứng. Và chính xác

theo như tờ báo này ở đây, và những tờ báo và tạp chí này, và sự làm chứng của chính chúng ta, chính xác nơi nó đã xảy ra. Đức Chúa Trời thì hoàn hảo và không thể nói dối, và nó sẽ ứng nghiệm.

⁸⁷ Anh em nhớ trên cuốn băng: *Thưa Các Ngài, Bây Giờ Rồi?* Tôi sẽ trích dẫn nó: “Hãy nhớ, điều gì đó nghiêm trọng, sắp xảy ra.” Và bây giờ Nó đã làm cho cả nước làm chứng về Nó. Mọi tờ báo trên Liên đoàn Báo chí và một trong những tờ tạp chí hàng đầu của chúng ta, và mọi điều khác, đang làm chứng về Ngài, tuy nhiên, và đó không phải tất cả. Nhưng thật là một dân đặc ân, một—một dân đặc ân đó là Cơ-đốc nhân, để biết rằng trong thì giờ tối tăm này, khi không có hi vọng dựa theo khoa học, và bom nguyên tử đang chờ đợi chúng ta. Và không có hi vọng cho những tổ chức của chúng ta, từng có với nhau, họ đang củng cố bằng dấu hiệu của con thú. Và khi tất cả những hi vọng của chúng ta biến mất cách ấy, trong hệ thống kinh tế của chúng ta, về sự thông công Cơ-đốc của chúng ta giữa những tổ chức. Nó đang dẫn vào trong đạo Công giáo, mà sẽ là dấu của con thú trong liên minh giáo hội.

⁸⁸ Nhưng, và những ai mà yêu Chúa và đang trông đợi một thực tế, mà chính Đức Chúa Trời Đấng đã hứa trong Kinh Thánh, truyền nó ra trước mặt chúng ta; và khiến hội thánh, và dân sự, và khoa học, và các tạp chí, và mọi việc, đều nhận biết Ngài vẫn là Đức Chúa Trời và có thể làm trọn lời hứa. Thật là một thời giờ tuyệt diệu!

⁸⁹ Rồi trong Hẻm núi Sabino sáng hôm đó, đang cầu nguyện và ngạc nhiên về những điều xảy ra, đưa tay tôi lên với Chúa, trên đỉnh núi đó, Gươm ấy đã rơi vào tay tôi; có cán bằng ngọc, và người canh giữ của nó trên nó, và một lưỡi gươm dài khoảng ba fút, và lấp lánh như một bình bằng kim loại hay như là chất crôm, lưỡi lam bén. Và tôi đã không biết điều đó là gì. Và tôi nói, “Con sợ những điều này.”

⁹⁰ Và ngay lúc đó một Tiếng phán, mà làm rung động hẻm núi. Phán, “Đây là Gươm của Chúa.” Và Gươm của Chúa là Lời của Chúa, vì Lời của Đức Chúa Trời sắc hơn gươm hai lưỡi.

⁹¹ Rồi trở lại với điều đó, thế thì, trong suốt thời gian đó, một anh em trẻ tuổi gan dạ ở trong hội thánh ở đây...Và người đó là một người lính và đã hầu như, kiệt sức trong quân đội, và đang nằm chờ chết, và nói anh ấy...Họ đã không, những người lính cứu thương, đã không nghĩ rằng anh ấy sống, và thậm chí không muốn mất thời gian với anh ta, vì thế nào rồi anh ta cũng chết. Những dây thần kinh chính của chân phải anh vỡ ra; cánh tay nhỏ của anh hầu như hoàn toàn bỏ đi; một chân của anh, một chân bị đứt, gần như vậy. Nhưng Đức Chúa Trời đã gia ơn, cứu anh và chữa lành anh một ngày.

⁹² Anh ấy, Anh Roy Roberson, đã có mặt khi bức hình được chụp ở đó tại Houston. Vợ anh ấy đã được nói bằng một khái tượng như thế nào, về những gì cô ấy sẽ làm trong ngày hôm đó, và cô ấy bị bệnh như thế nào và nó sẽ được chữa lành. Và điều đó khiến anh trở thành một người tin. Nhưng anh ấy, là một người quân đội thuộc loại (Tôi hi vọng anh sẽ tha thứ cho tôi vì nói điều này) từ chỗ mà tất cả sự—sự thô lỗ, mặt nghiêm nghị, đưa ra những mệnh lệnh trong quân đội. Như mệnh lệnh của con người, người đó phải nói cộc lốc, và, “Hãy làm điều đó!” Hiểu không? Và mặc dù vậy, anh—anh ấy đã tin. Nhưng anh đến nhà thờ đều đặn, và thấy sự siêu nhiên, anh nói, “Tôi tin điều đó, nhưng điều đó là dành cho người nào khác.”

⁹³ Một đêm Chúa đánh thức anh dậy, một buổi sáng. Chúng tôi đang ngồi, anh ấy và tôi, giống như ở Giê-ru-sa-lem tại bàn Tiệc thánh của Chúa, và tôi đang nói chuyện. Anh ấy không thể hiểu được điều đó. Và Anh Roy, đang ngồi đây, đang nhìn tôi ngay bây giờ, và anh đã thấy điều đó. Và anh ấy đã gọi điện cho tôi, ở Houston...hay từ Arizona, hay là gửi thư cho tôi và tôi đã gọi lại cho anh ta. Anh ấy nói, “Anh đang ngồi đó, Anh Branham à, và tôi thấy Trục Lửa lớn đến và lấy anh, và mang anh đi khỏi bàn tiệc của Chúa, và anh đi về phía tây.” Vì anh ấy đang ngồi phía đông nhìn tôi đi về phía tây, và Ánh Sáng này đến và cắt tôi đi.

⁹⁴ Nó đã được nói một buổi sáng, như đó là một khái tượng. Thức dậy trên giường, khoảng ba hay bốn giờ sáng, điều gì đó như thế, và thấy điều này xảy ra. Và nói anh ta đã la lên, giống như, dành cho những ngày này, “Anh Bill, hãy trở lại!” Và Roy

và tôi là anh em thật sự. Chúng tôi sống với nhau, và đi săn bắn với nhau, và chúng tôi thật sự là anh em. Và anh—anh ấy đã la lên vì tôi, cho đến khi khàn cổ họng, “Hãy trở lại! Hãy đem anh ấy trở lại! Mang anh ấy trở lại,” kêu khóc. Anh ấy nói tôi...Ở đây Trụ Lửa đến trở lại, hay là Đám Mây trở lại, và Ngài đã đặt tôi ngồi ở đầu bàn, và tôi đã được biến đổi. Đó là một bí mật với Anh Roy, tôi được biến đổi, trông khác hẳn. Tôi đưa *điều này* lên ở đây như một điều gì đó tôi muốn nhớ, “được biến đổi,” khi tôi đưa cho anh ấy sự thông giải về điều đó.

⁹⁵ Điều đó xảy ra ngay trước khi tôi trở lại vì Bảy Ấn. Khi tôi đến lại vì Bảy Ấn, thì tôi...Một buổi sáng anh ấy đã biết được về Billy, và anh ấy muốn nói chuyện với tôi. Và tôi thì bận rộn, dưới sự cầu nguyện cho Bảy Ấn. Và rồi anh đã kể với tôi về...Nó đã xảy ra lần nữa, và điều đó được lặp lại. Anh Roy, nếu tôi hiểu điều này sai, anh—anh hãy nhắc tôi để ý. Và anh ấy đã nói anh—anh thức dậy lần nữa, vào—vào buổi sáng, tôi đoán lại, vào buổi sáng sớm. Và tại đó anh nhìn vào phòng và anh đã thấy Ánh Sáng lớn này, hoặc là một Đám Mây trên một ngọn núi. Cách đây không lâu, anh ấy hỏi tôi, “Có điều gì đó về một Đám Mây trên núi,” và tôi đã nói...“trong Kinh Thánh?”

⁹⁶ Và tôi đã nói, “Vâng, khi Phi-e-rơ, Gia-cơ, và Giảng được đem lên, và Đám Mây đã phủ bóng Chúa Jêsus. Và—và Đức Chúa Trời đã nói, phán rằng, ‘Đây là Con yêu dấu Ta.’” Tôi đã giảng điều đó ở đây, cách đây không lâu. Một sứ điệp ngắn, các anh em ghi âm có thể hiểu, *Hãy Nghe Người*. Tôi cho rằng có lẽ anh em có ghi âm điều đó. Tôi chắc chắn vậy.

⁹⁷ Và anh ấy đã nói rằng anh đi lên núi. Và khi anh đi lên, tôi đang đứng ở đó. Và một Tiếng đến từ Đám Mây, (Phải thế không, Anh Roy?) và nói điều gì đó theo lệnh này, “Đây là đầy tớ của Ta. Và Ta đã kêu gọi người làm tiên tri cho thời đại, để dẫn dắt dân sự giống như Môi-se đã làm. Và người đã được ban cho thẩm quyền, người có thể nói thành hiện thực.” Hay điều gì đó giống như thế, như Môi-se đã làm, như hóa ruồi. Và chúng ta biết về những con sóc, và vân vân, và những điều đó đã xảy ra rồi. Chàng Hattie Wright trẻ tuổi phía sau đó, tôi cho rằng anh biết những gì đã

xảy ra tại nhà ấy. Và Ngài bảo anh ấy rằng tôi đã làm những gì Mô-i-se đã làm.

98 Và lúc bấy giờ anh ấy đã nói cho tôi biết điều đó, đi xuống đó sau một—một cuộc hành trình. Và trong trí, tôi đã quyết định rằng tôi sẽ đi lên nhà của Bud, bởi vì anh ấy ở trong hình dạng khó nhìn ở đó như một người thợ săn.

99 Trước khi rời khỏi đây...Tôi có thể nói qua điều này, và chúng ta sẽ vội. Tôi đã mơ một giấc mơ là lạ, một giấc mơ kỳ cục. Và tôi hi vọng, khi anh kể tôi nghe điều này, nó không làm tổn thương tình cảm anh ấy. Và tôi hi vọng tôi không làm tổn thương vợ tôi, bây giờ đang ngồi hiện diện tại đây. Nhưng cô ấy biết điều đó. Cách đây nhiều tháng, tiếp theo đó, ồ, lúc ấy khoảng tháng Mười hay tháng Mười một, tôi đã mơ thấy mình—mình đi lang thang trong bóng tối, và tôi...Ồ, tôi—tôi không có nơi nào để đi và không người nào quan tâm đến tôi, và tôi trở nên một kẻ vô công rồi nghề, chỉ là một—một kẻ vô dụng. Và tôi lạnh, và tôi nhìn phía xa và thấy lửa. Và khi tôi đi đến đó, nó là một—một thành phố rác rưởi, và chúng có những mương rãnh và ngọn lửa cháy trong những mương rãnh này. Và ở giữa những mương rãnh, có những vết dầu loang, nơi những kẻ vô công rồi nghề nằm ngủ ở đó, để giữ ấm, giữ cho khỏi lạnh cóng, giữa những ngọn lửa này, vào một đêm đông lạnh giá. Và tôi—tôi bị lạnh. Và tôi—tôi bước tới gần bên ngọn lửa, để sưởi ấm, và ở đó nằm đầy những kẻ vô công rồi nghề. Và họ đã...Tôi không thấy người nào trong số đó, nhưng hết thấy họ như có dây ghế hay những chỗ để họ nằm ngủ. Và tôi đã thấy anh kể tôi, Fletcher Broy.

100 Và Fletcher, tôi nhớ anh ấy biết bao. Anh ấy là một chàng trai trẻ tốt bụng. Nhưng điều này có thể là một bài học đối với những đứa trẻ. Tôi nhớ cách đây vài năm, một thanh niên trẻ đẹp trai, của James Fletcher Broy, và anh đã tụ họp với một đám người bậy bạ, và trước tiên là anh uống rượu. Tôi nhớ anh đã gọi tôi phía sau những bức màn trong nhà tôi. Và bố anh ấy đã về miền Vinh hiển, cách đây nhiều năm, đã ở ngoài đó lấy cây đàn ghi-ta, “Thập tự xù xì xưa sừng sừng cao dựng tận trên ngọn núi xa.”

¹⁰¹ Và Fletcher đã gọi tôi lại và nói, “Anh Bill, hãy cầu nguyện cho tôi. Hãy nghe bản nhạc cha tôi đang chơi, và tôi đang nghiện rượu ngày nay.”

¹⁰² Tôi nói “Fletcher,” chàng trai khoảng mười tám tuổi, tôi nói, “đừng đi con đường đó.” Nhưng anh ấy không hề nghe. Anh ấy cứ tiếp tục. Anh trở nên một người nghiện rượu hoàn toàn. Và vợ anh đã bỏ anh, con cái anh, và anh ấy ở đúng thời giờ này... Và Chúa biết tôi yêu mến anh ấy.

¹⁰³ Tôi đã đi đến cầu nguyện cho anh, chỉ là một kẻ vô dụng. Tôi đi đến cầu nguyện cho anh ấy, ở đây cách đây không lâu, anh ấy bị tổn thương trong khi tôi ở đây vì Bảy Ấn. Tôi nói, “Fletch, tôi có hai bộ đồ trên ấy tôi muốn—tôi muốn tặng anh.”

Anh ấy nói, “Đừng làm thế, Anh Bill.”

Và tôi—tôi biết anh không có áo quần. Và tôi đã nói, “Tại sao anh không lấy bộ đồ?”

Anh ấy trả lời, “Ừ-m.” Và nhìn thẳng vào tôi, “Đấy, anh biết tôi đã làm gì với chúng. Đem cầm chúng và uống rượu.”

Và tôi nói, “Tôi sẽ cho anh một ít tiền, Fletch.”

¹⁰⁴ Anh ấy nói, “Không, đừng làm thế, Anh Bill. Tôi—tôi—tôi không muốn anh làm điều đó.” Anh ấy một người chân thật, ở tấm lòng, nhưng anh đã trở nên người nghiện rượu và một kẻ vô dụng. Và vợ của—của anh cũng đã đi con đường sai trái. Và, ồ, thật sự mọi việc đã xảy ra với con người tội nghiệp đó.

¹⁰⁵ Và khi tôi thức giấc, trước khi tôi thức dậy, Fletch đã nói với tôi, anh nói trong giấc mơ, anh ấy nói, “Billy, tôi sẽ—tôi sẽ đi tìm cho anh một chỗ, Anh Bill. Anh đã nuôi dưỡng con cái của tôi khi chúng đói.” Và nói, “Anh là cha với chúng. Bây giờ tôi sẽ tìm cho anh một chỗ ở đây để giữ ấm.” Và chúng tôi bước tới đám người vô công rồi nghề ấy và cuối cùng kiếm được một chỗ, anh ấy nói, “Tôi sẽ ngồi xuống đây.”

Và tôi nói, “Tôi sẽ bước lên đây và xem thử tôi có thể kiếm được một chỗ không.”

¹⁰⁶ Và tôi đã bước đến, và nhìn trong đêm tối, lạnh giá đó. Và tôi nghĩ, “Hãy nghĩ về điều đó. Có lần, Đức Chúa Trời Toàn Năng đã để tôi lãnh đạo Hội thánh Ngài. Một lần, Ngài đã để tôi giảng

dạy Phúc âm của Ngài và thấy những linh hồn được cứu. Những người nam và người nữ đến từ khắp nơi trên thế giới, nói với tôi trong vài phút. Còn ở đây bây giờ tôi là, một kẻ vô dụng, và không ai cần tôi. Và tôi lạnh. Tôi phải làm gì đây?” Rồi tôi thức giấc.

107 Tôi đã kể với vợ tôi, tôi nói, “Có lẽ điều đó có ý nghĩa rằng Fletch hiện giờ đang có nhu cầu.” Vì vậy chúng tôi vội vã, tìm xem có thể thấy anh ấy không. Và em trai anh ấy đã tìm thấy anh ấy. Anh ấy đang ở lại ngoài đây với Weidners. Ở ngoài đó nơi người ta có...trao đổi ngựa và các thứ; ngủ trong góc nhà kho hay cái gì đó. Và tôi tiếp tục. Tôi nghĩ, “Ồ, cứ để mặc điều đó đi.”

108 Vậy bây giờ tôi từ Canada trở xuống, với Fred và bọn họ, ngày nọ. Và trong trí tôi, tôi đã quyết định, “Nếu những người này đã không muốn nghe Sự điệp của tôi, được rồi, họ không phải nghe.” Từ đó đến giờ tôi đã giảng được khoảng ba mươi lăm năm. Và mười lăm năm đến mười tám năm cuối cùng tôi đã chẳng làm gì nhưng chỉ đến với Chúa. Tôi đã cố gắng sống thật gần gũi Ngài và không nói lời nào cho tới khi Ngài phán với tôi trước tiên, mọi việc.

109 Nhiều người nói, “Bây giờ nếu Anh Branham nói với bạn anh ấy sẽ đến, nên nhớ, hãy coi chừng trong buổi nhóm, bởi vì anh ấy sẽ đến trong Danh Chúa. Anh ấy sẽ không làm gì cho đến khi Chúa phán bảo...” Đúng thế. Tôi đã chờ đợi cho tới khi Ngài phán với tôi. Tôi đã không hành động cho đến khi Ngài phán bảo tôi. Và rồi Ngài cứ để như vậy, trong vài tháng cuối cùng, Ngài đã không phán bảo tôi điều gì về những nơi để đi.

110 Rồi tôi từ Canada xuống, và Fred nói...Hay Anh Roy đã kể với tôi về giấc mơ của mình, khi anh cùng tôi và Anh Banks cười ngựa với nhau, ngay trước khi chúng tôi chia tay.

111 Và rồi ngày kế tiếp tôi đi xuống nhà Anh Fred. Và con trai anh ấy, Lynn, không có nhà, vì thế anh không thể đến với chúng tôi. Anh ấy và vợ anh phải chờ. Anh ấy chở vợ anh ở đó tại Rosewood...hay là Melrose, Saskatchewan.

112 Còn Billy và tôi đi tiếp trong xe chở hàng của Anh Fred. Tối hôm đó chúng tôi đi hầu như suốt đêm, và cả ngày hôm sau.

Và rồi sáng kế tiếp chúng tôi đã rời Helena, Montana, và tiến về biên giới.

Và tôi—tôi có thể thức cho đến khoảng chín giờ, và tôi buồn ngủ. Tôi phải ngủ. Còn Billy, cậu ấy muốn ngủ cho đến khoảng mười giờ sáng hôm sau, khi ánh sáng ban ngày đến, vì thế điều đó làm cho chúng tôi khá tốt để đi lại.

¹¹³ Vì thế tôi—tôi đã thức dậy lúc khoảng bốn giờ và khởi hành, lái xe, và Billy đang ngủ. Chúng tôi đã vào một nơi và tôi nghĩ trong trí, “Bạn biết gì không? Một trong những ngày này, ngay khi tôi có thể lên với vợ ở trên đó...Và tôi sẽ không nói với nàng về những gì tôi định làm. Nhưng tôi đi lên ở đó, và rồi tôi sẽ nói cho nàng, ‘Anh yêu nơi này quá chừng, chúng ta không cần phải đi nơi khác. Chúng ta hãy ở lại đây.’” Và đó là quay lưng với nền văn minh, cách đó một ngàn một trăm dặm. Hiếu không? Cách sống nơi hoang dã. Tôi nghĩ, “Điều đó sẽ tốt đẹp biết bao! Mình sẽ không phải cắt tóc, và mình—mình—mình sẽ không phải ăn mặc chải chuốt. Và mình sẽ chỉ là một—một người miền núi bình thường, đó là những gì mình luôn muốn sống.” Và tôi nói, “Tôi sẽ sắm một số súng, và một số người cho tôi, và tôi sẽ hưởng dẫn như anh em chưa bao giờ nghe đến. Tôi sẽ thật yêu thích điều đó. Rồi nếu Chúa bảo tôi đi xuống và nói điều gì với ai, tôi sẽ chạy xuống và nói với họ rồi trở lại. Và tôi sẽ giúp Bud, và chúng tôi sẽ thật sự có một nơi tuyệt vời ở đây.” Tôi cứ nghĩ về điều đó.

¹¹⁴ Chúng tôi đi vào một quán ăn, để ăn, một nơi nhỏ ở vùng núi, gần khoảng bảy giờ. Đã hơi muộn, vì thế tôi đánh thức Billy dậy. Chúng tôi đã hết xăng, vì thế phải mua một ít xăng. Và đi vào một nơi nhỏ này, tiệm ăn nhỏ này. Và trong lúc ở đó, một người đàn ông băng qua đường, có lẽ già hơn tôi một chút xíu, nhưng ông ấy trông giống như một con người, với tôi. Ông ấy mặc bộ đồ lao động, áo khoác lao động, mang giày ủng, đội một cái mũ màu đen, hàm râu quai nón dài xuống trên mặt ông như *thế này*, trắng như tuyết, tóc đưa ra dưới, phía sau cái mũ. Tôi nghĩ, “Trông giống như một con người.” Không có gì ngờ ngạc, lưỡi biếng, với điệu xi-gà dài trên miệng, dài chừng đó, ngồi đó mặc quần soóc, chung quanh má che hay hồ bơi, giống như, người bụng phệ miền Đông nào đó. Xin lỗi vì dùng cụm từ đó. Nhưng,

tuy nhiên, người đàn ông trông rất người, đối với tôi; cứng cỏi, thô lỗ. Trông như ông đã sống nơi Chúa tạo dựng người đàn ông để sống. Và tôi ngưỡng mộ ông.

¹¹⁵ Ông ấy bước vào tiệm và gọi vài cái bánh nướng. Có khoảng mười lăm, hai mươi người trong tiệm. Người ấy hắt hơi. Và anh em biết một số người sẽ...[Anh Branham giả làm một tiếng hắt hơi—Bt.] Tôi xin lỗi. Nhưng ông ấy phát ra một tiếng hắt hơi rùng núi, khỏe mạnh to kinh khủng, “Kơ-chô-i!” Chao ôi, giống như tiếng những cửa sổ nổ tung. Khi ông ấy làm thế, không ai dám nói gì. Không, thưa quý vị. Tôi nói, “Billy, đó là người đàn ông theo lòng của chính bố.”

Billy nói, “Ồi dào, bố ơi, bố không muốn giống như...”

“Đó là những gì, đó là bố trong tương lai.” Hiểu không? Tôi nói, “Đó là bố.”

¹¹⁶ Và tôi ngồi ở đó một chút, còn Billy ngược nhìn tôi và tiếp tục ăn những cái bánh nướng của nó, và tôi—tôi đã ăn xong phần của mình. Trong một vài phút, người nào đó, trong phòng quanh bàn phía trước chúng tôi, với những cái bàn kiểu này, một phòng đằng sau quán ăn, tôi không thể thấy chung quanh. Một người đàn ông đứng dậy, mà nhìn nghiêng trông thật giống tôi, khoảng bảy mươi lăm tuổi, một người nhỏ bé. Quần áo tả tơi, dán chặt vào người. Và người bạn thân đã đứng lên với ông là Fletcher Broy, chính xác, mái tóc bạc phủ trên gương mặt anh ấy. Và Billy nhìn quanh, nó nói, “Bố à, người đó trông giống bố và Fletcher.” Anh em có thể tưởng tượng tôi cảm thấy như thế nào. Và con người nhỏ bé này, trông giống tôi, đang loạng choạng đứng lên. Anh em...Họ đang đứng đó trên một ngọn lửa trại, với khói bao trùm hết họ, khuôn mặt nhợt nhúa. Tôi nghĩ buổi điểm tâm của họ, với nhau, người đó phải trả hai mươi xu, có lẽ cho một tách cà phê hay cái gì đó. Tim tôi chột thót lên. Và tôi nhìn chăm chú. Còn Billy hỏi, “Bố làm sao vậy?”

Tôi trả lời, “Không có gì.” Và tôi nhìn chăm chú người đó, và họ đi quanh và đi ra.

Nó hỏi, “Bố ơi, chuyện gì vậy?”

Tôi trả lời, “Không có gì cả.” Và cậu ấy bước vào xe. Tôi nói...

Cậu ấy hỏi, “Bố lái xe nữa có phiền không?”

Tôi trả lời, “Không.”

Cậu ấy nói, “Con vẫn còn buồn ngủ.”

¹¹⁷ Vậy nó ngủ tiếp, và tôi tiếp tục lái xuống con đường, khoảng năm mươi lăm dặm một giờ, trong xe tải, trên núi, đi về hướng biên—biên giới, xuôi về...Đến nhà ở Arizona, nhưng lúc ấy tôi đang đi vào Utah. Và khi tôi đến đó, ngay phía dưới núi, cách thành phố khoảng hai mươi dặm, đúng là nếu...Anh em đã nghe điều đó, như tôi đã kể vào buổi sáng về những con sóc, và tất cả các việc này, bằng cách nào điều gì đó...Người nào đó đã đi nói chuyện với tôi, một Tiếng nói giống như anh chị em đã nghe tiếng tôi. Tôi biết điều đó dường như hoang loạn. Nhưng như tôi hiểu giọng ấy nói, “Ta đã từng nói với con điều gì ngoài những gì đúng không?” Và một—một Tiếng bắt đầu nói chuyện. Tôi đang nói chuyện với Ngài.

¹¹⁸ Tiếng đó nói, “Hãy thực hiện những kế hoạch của con và con sẽ giống như thế.”

Tôi thưa, “Lạy Chúa, con không muốn là như thế.”

¹¹⁹ Phán, “Vợ con cũng sẽ đi. Cô ấy sẽ không sống ở đó trên những ngọn đồi như thế. Và con sẽ trở nên một kẻ vô công rồi nghề giống như giấc mơ đã chỉ ra cho con con sẽ như vậy.”

¹²⁰ Tôi nói, “Con không muốn là thế, nhưng...con—con—con không muốn phải sống như thế. Con—con muốn làm một cái gì khác. Nhưng con—con đã được bảo rằng—rằng Ngài đã kêu gọi con là một—một tiên tri, và con muốn sống nơi hoang dã như một tiên tri.” Nhưng tôi đang dùng cái cơ của riêng mình để có thể đi sẵn; ích lợi của riêng tôi.

¹²¹ Và Ngài phán, “Nhưng đó là những vị tiên tri của Cựu Ước. Con đã được kêu gọi trong chức vụ cao hơn thế nhiều.” Ngài phán, “Ngoài ra con có nhiều ân tứ hơn ngoài điều đó. Con đã được kêu gọi để cầu nguyện cho người đau và giảng Phúc âm. Và trong hình thức sứ đồ, con biết về—về những điều vĩ đại, nhiều ân tứ vĩ đại.” Ngài phán, “Tại sao con chờ đợi Ta di chuyển con mỗi lần con di chuyển? Phần thưởng của con ở đâu?” Thế rồi tôi đã hiểu. Và rồi phán, “Con có nhớ không?” Tôi đã kể với anh

chị em...?...“Con có nhớ những gì Anh Roberson đã nói với con trong giấc mơ của con, trong giấc mơ của anh ấy, hay khả tượng không? Rằng con đã làm giống như Môi-se. Con đã quên đi tình cảm của dân sự con. Con đã quên sự kêu gọi mà Ta đã gọi con.”

122 Tôi đã để người đau nằm đó. Tôi muốn Chúa nói nơi tôi sẽ đi và không đi. Điều đó sai. Tôi đã tự xây dựng một sự mâu thuẫn, bởi vì người ta đã không nghe Sự điệp của tôi. Và nếu anh em sẽ... Và Chúa đã cấm tôi cố gắng so sánh cuộc đời của bây giờ giống như Môi-se, nhưng nó chính xác là những gì Môi-se đã làm. Dân sự đã không nghe ông khi ông đến giải cứu họ, vì vậy ông cứ để mặc họ và đi vào đồng vắng, nhưng Đức Chúa Trời đã quay ông lại. Và ông đã ước ao quên đi dân sự đang đau khổ.

123 Và sau đó tôi thưa, “Lạy Chúa, nếu...Làm sao con có thể, điều đó đúng, không có học vấn, với một học vấn trung học, làm sao có thể? Và người ta sẽ đứng trong những hàng và mọi nơi, để nghe Phúc âm đơn sơ.” Nó còn nhiều hơn nữa, bây giờ nó vĩ đại hơn dưới thời Giao ước Cũ. Ngài đã được cất lên trên nơi Cao và ban các ân tứ cho loài người. Hiểu không? Đức Chúa Jêsus Christ hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi. Rồi tôi nói chuyện, và nghe Tiếng ấy phán với tôi. Và Nó lia khỏi tôi.

124 Và tôi nói, “Billy.” Và nó dường như còn ngủ. Tôi hỏi, “Billy, con có đó không?” Và nó không thức dậy ngay.

125 Và tôi nghĩ, “Lạy Chúa là Đức Chúa Trời,” tôi lái xe chậm lại, “điều này có ý nghĩa gì?”

Và tôi nói, “Billy. Billy.”

Nói, “Bố gọi gì?”

Và tôi nói, “Con đang nói chuyện với bố à?”

“Không. Sao vậy?”

126 Và tôi nói, “Bố muốn nói với con đôi điều. Cách đây không lâu bố đã thấy một giấc mơ. Con có nhớ thấy người đàn ông trông giống như bố và Fletch đó không? Hãy hỏi mẹ khi con trở về Tucson, bố đã kể với bà ấy giấc mơ này. Và, Billy, có điều gì đó đang xảy ra, Nó đang xảy ra bây giờ. Điều gì đó đang nói chuyện với bố, và bố—bố nghĩ Đó là con.”

¹²⁷ Cậu ấy đã nhìn tôi hầu như lạ, và chờ đợi một chút, chúng tôi đang lái xe. Vì vậy, một vài phút sau, cậu ấy ngủ lại. Và tôi đang lái dọc đường, nghĩ về, “Điều đó có thể có ý nghĩa gì?” Lái xe chạy, suốt con đường, và, đột nhiên, ở đây Tiếng ấy lại đến nói chuyện.

¹²⁸ Và Ngài phán, “Hãy trở lại! Ta chẳng đã bảo con, từ lúc đầu, làm công tác của nhà truyền bá Phúc âm à? Khi Ta kêu gọi con, dưới dòng sông, Ta chẳng đã phán, ‘Như Giảng Báp-tít đã được sai đến để dọn đường cho sự đến lần đầu’? Giảng há chẳng hơn một tiên tri sao? Chúa Jêsus đã phán vậy, chính Ngài. ‘Các người đi ra để thấy gì, ‘Các người đi ra để thấy gì, một đấng tiên tri sao?’ Phán, ‘Còn hơn một đấng tiên tri.’”

¹²⁹ Rồi tất cả điều đó bắt đầu đến với tôi. Tôi bắt đầu tự—tự hỏi. Sau đó Ngài nhắc tôi lần nữa về—về dân sự. Bằng cách nào, Môi-se đã làm gì, bằng cách nào Môi-se có thể đến với dân sự trong đồng vắng? Và làm sao tôi có thể đến với dân sự trong đồng vắng? Hoàn toàn giống như vậy. Rồi nó đến với điều này, Ti-mô-thê Nhì 4. Nhớ lại khi chúng ta dâng nhà thờ buổi sáng đó, cách đây ba mươi năm, một số anh em lâu năm, khi Ngài chỉ cho tôi biết họ là những cây mà tôi phải trồng hai bên không? Nhớ điều đó không? Anh em nhớ khái tượng đó. Tất cả điều đó đã được chép vào trong những quyển sách và các băng ghi âm và mọi thứ. Cách đây nhiều năm, tôi đã thấy điều này như thế nào và tôi—tôi không bao giờ cản trở người theo Một Ngôi và Ba Ngôi. Tôi đã đứng giữa họ và trồng những cây này, và họ là hai cây duy nhất có quả. Và tôi...Tất cả các cây đều lớn lên khoảng ba mươi fút và ngừng lại. Những cây này đi thẳng vào Thiên đàng; nứt ra từ cùng một nhánh. Hiểu không? Một nhánh trên cây này và một nhánh trên cây khác, và tôi đã bẻ chúng. Anh em nhớ khái tượng ấy. Hiểu không? Nó đã được viết trong những quyển sách và nó thì ở trong câu chuyện cuộc đời của tôi và tất cả. Và chúng đã đi thẳng vào Thiên đàng như thế, một cách nhanh chóng. Và Ngài phán, “Hãy đưa tay người ra hái trái.” Và rồi tôi thấy những trái giống như vậy trên thập tự giá, khi tôi chạy đến đó. Và Ngài phán, “Hãy làm công việc của nhà truyền bá Phúc âm. Làm cho chúng có đầy đầy qua chức vụ của con. Và thì giờ sẽ đến khi người ta sẽ

không chịu đựng giáo lý đúng đắn.’ Thế thì đừng ngưng nghĩ. Cứ tiếp tục.” Tất cả điều đó đi vào trong trí tôi.

¹³⁰ Và sau đó tôi nhớ Marilyn Monroe này, cô gái mà tôi đã thấy chết khoảng một tuần trước khi cô ấy chết, và cách mà người ta đã nói cô ta tự tử thế nào, khi mà không phải vậy. Tôi đã nói với họ về điều đó, trước khi, những gì sẽ xảy ra, và nó đã xảy ra. Và giống như nó đã làm với những võ sĩ quyền anh trên đó; một người sẽ giết chết người kia. Tôi đã làm lẫn cô gái. Có một cô gái khác ở đó, em họ của cô ấy là—là—là Danny Henry. Cô ấy tên gì? Jane Russell. Em họ của cô ấy, một chàng trai Báp-tít.

¹³¹ Và tôi đang giảng ở Los Angeles, tại buổi điểm tâm của hội Thương Gia. Và Điều gì ở đó nằm ngay dưới những tổ chức ấy, và ở đó họ đặt một người đứng đầu của Hội, và nhiều quyền cao chức trọng to lớn tụ họp nhau trong đó. Và khi tôi đã giảng xong và sắp sửa rời bục giảng, sẵn sàng để...Bởi vì, Sứ điệp đang được gởi ra khắp đất—đất—đất nước, trên ra-di-ô, và phải thay đổi lại. Trong suốt sự thay đổi này, khi họ tắt đài, rồi, phát Sứ điệp đó ra, và trở lại và thông báo trên đài. Và tôi đang ở khách sạn Clifton, nơi chúng tôi dùng bữa điểm tâm. Và khi tôi từ trên bục giảng bước xuống, một người trẻ tuổi đẹp trai khoảng ba mươi tuổi, chạy đến và giang tay ôm lấy tôi. Anh ta nói, “Tôi là Danny Henry.” Và tôi không biết rằng đó là em trai của người đang làm ở đài truyền hình. Và, ừ, người ta đã ghi hình buổi nhóm của hội Thương Gia Cơ-đốc. Và chính là Jane Russell, ngôi sao điện ảnh đó, em họ của cô ấy. Mẹ cô là thầy giảng Ngũ Tuần.

¹³² Và rồi khi họ bắt đầu chạy đến tôi, và anh ấy đưa tay ôm lấy tôi, và nói, “Chúa ban phước cho anh, Anh Branham.” Anh ấy nói, “Tôi hi vọng điều này nghe không có vẻ báng bổ, nhưng, theo cách tôi thấy, Sứ điệp đó có thể là chương thứ 23 của Khải huyền.” Và khi anh nói điều đó, anh khởi đầu nói tiếng lạ. Một chàng trai chưa bao giờ nghe một điều như thế, một người Báp-tít theo giáo phái. Và ngay khi...Mặt anh ta trở nên trắng bệch, và anh nhìn tôi. Anh không biết mình làm điều gì. Có người đang ngồi ở đây đã có mặt ở đó. Anh đã có ở đó phải không, Fred? Có bao nhiêu người ở đó lúc ấy? Vâng, có ba người ở đây, đã có mặt vào lúc đó. Và anh ta đã không biết nói gì.

¹³³ Và có một người đàn bà người Pháp to lớn ngồi ở dưới đây. Bà ta đứng dậy, bà nói, “Ồ, điều đó không cần sự thông giải. Đó là tiếng Pháp thuần túy.”

Chàng trai nói, “Tôi không biết một từ tiếng Pháp nào cả.” Và bà ấy viết xuống những lời anh ấy đã nói ra.

¹³⁴ Và rồi có một người đàn ông ngồi trong góc, ông ấy nói, “Đúng thế. Tôi đã viết xuống những lời anh ta nói, là tiếng Pháp.” Ông ấy đứng phía sau, một người tóc vàng, đẹp trai, đang đứng tựa vào tường, bước ra và so sánh những ghi chú. Ông ấy là thông dịch viên tiếng Pháp, của L.H.Q. Và người đàn ông này bước ra đây là Victor Le Doux, thuộc hội thánh Arne Vick ngoài đó, và ông ấy đã viết xuống. Và tôi đã nhận được sự thông dịch cho điều đó.

¹³⁵ Hãy lắng nghe điều này, tôi có thể đọc nó.

“Tôi, Victor Le Doux, là một người Pháp hoàn toàn; một Cơ-đốc nhân được tái sanh, đầy dẫy Đức Thánh Linh. Địa chỉ của tôi là 809 Đường North King, Los Angeles 46. Tôi nhóm tại Đền thờ Bethel, Mục sư Arne Vick, là mục sư. Tôi công bố một bản dịch đúng, của lời tiên tri đã nói về Anh Branham, được nói bằng tiếng Pháp bởi Danny Henry, ngày 11 tháng Hai, năm 1961, tại buổi điểm tâm của Thương Gia Phúc âm Toàn vẹn. Một bản dịch đúng của lời tiên tri.”

¹³⁶ Bây giờ, đây là những gì Nó đã nói:

Bởi vì người đã chọn con đường hẹp, con đường gian khổ hơn, người đã bước đi trong sự lựa chọn của chính mình.

Bây giờ, tôi có thể thấy điều ấy. Môi-se cũng phải làm sự lựa chọn cho mình. Hiểu không?

Người đã chọn con đường chính xác và đúng đắn, quyết định đúng, và đó chính là ĐƯỜNG LỐI TA.

Gạch dưới, ĐƯỜNG LỐI TA, Đức Thánh Linh đang phán lại.

Bởi vì quyết định quan trọng này, một phần to lớn trên Thiên đàng đang chờ người...chờ đợi người.

Thật là một quyết định vinh hiển...(Bây giờ lắng nghe kỹ.)

Người đã có một quyết định thật vinh hiển. Chính trong quyết định này mà điều đó sẽ được thực hiện, và ứng nghiệm, chiến thắng to lớn trong tình yêu Thiên thượng.

¹³⁷ Anh chị em để ý, đó là một động từ đứng trước một trạng từ. Thấy không, tiếng Pháp. Bây giờ người thông dịch của L.H.Q. thông dịch điều đó. Và chàng trai không biết một từ nào, chưa bao giờ nghe—chưa bao giờ nghe về một việc nói tiếng lạ như vậy. Anh ấy là tín đồ Báp-tít. Chỉ tình cờ ghé vào đó, và nghe nhạc, và đã nói...bước lên đó và đứng đó nghe tôi giảng.

¹³⁸ Vậy thì, “trong tình yêu Thiên thượng,” tình yêu Thiên thượng. Làm sao có thể là tình yêu Thiên thượng nếu đó không là—là Đức Thánh Linh? Đức Thánh Linh là tình yêu Thiên Thượng.

¹³⁹ Bây giờ, và khi Billy và tôi bắt đầu đi xuống con đường, đây, bắt đầu đi xuống đường, Billy lại tiếp tục ngủ. Và Tiếng đó đã phán, “Ta sẽ cho con một dấu hiệu đời đời.”

¹⁴⁰ Và tôi thưa rằng, “Lạy Chúa, điều gì...” Tôi đã chờ đợi một chút và không có gì xảy ra. Tôi nói, “Dấu hiệu đời đời là gì, lạy Chúa?” Và tôi chờ đợi một vài phút. Và rồi ngay lúc đó tôi nhìn lên thấy Billy; nó đã ngủ.

¹⁴¹ Và Ngài phán, “Ta sẽ cho con dấu hiệu đời đời,” lần nữa. Ngài phán, “Hãy nhìn sang phía tây từ chỗ con ngồi.”

¹⁴² Và tôi quay đầu lại như thế này trong xe tải, để nhìn; quay chậm chậm, anh em biết đó. Và, ồ, chào ôi, Thánh Linh của Chúa! Tôi cảm thấy tôi có thể la hét lên và khóc. Và tôi đã nhìn, và tôi chỉ thấy một ngọn núi có những chữ cái viết hoa màu trắng trên đó. Tôi nói, “Con không biết, không hiểu dấu hiệu đời đời về điều đó.”

¹⁴³ Ngài phán, “Tên của con đã được viết tất cả trên nó.”

¹⁴⁴ Ồ, tôi nghĩ, “Đó là gì?” Và tôi thật sự yếu đi và tôi bắt đầu ngừng lại.

¹⁴⁵ Và Billy thức dậy và hỏi, “Ba làm sao vậy?” Và tôi đã kéo bàn tay tôi lên như thế này, mồ hôi từ hai bàn tay tôi đang nhỏ xuống, và trời đang có tuyết.

¹⁴⁶ Tôi nói, “Billy, điều gì đó đang xảy ra. Vào một lần ba biết mình đã làm sai ở đâu. Ba biết ba đã làm Chúa thất vọng.” Và dường như tôi có thể nghe bài hát đó đang được hát, và thấy hàng ngàn người, què, tật nguyền, mù lòa, và bại liệt, lẫn lộn với nhau; nghe ban hợp ca, một tiếng của giọng danh tiếng vĩ đại nào đó, đang hát:

Ô uest! Ô uest! Những tà linh đã sẵn đuổi người,

(Anh chị em biết bài hát đó.)

Rồi Jêsus đến và giải thoát cho.

¹⁴⁷ Tôi có thể thấy những hàng người bệnh đang nằm khắp nơi, và tôi phải ngừng lại. Billy không biết điều đó đang xảy ra. Và tôi nhìn lên.

¹⁴⁸ Tôi ngừng lại và nhìn lên trên núi, và tôi thấy có bảy ngọn đồi. Bây giờ, ở đây, nếu anh em muốn thấy điều gì đó: Có bảy chóp núi trên đỉnh một ngọn núi, một ngọn núi, mà chạy dài nhiều dặm. Ngọn núi cuối cùng trước khi anh em đi vào vùng đất khác; sau đó không có nhiều núi nữa. Và nó đang chạy từ hướng đông sang hướng tây, một dãy núi, và nó là ngọn núi có tuyết phủ trên đỉnh.

¹⁴⁹ Hai đỉnh nhỏ trước tiên, và rồi một đỉnh lớn; và rồi đỉnh nhỏ khác, và rồi một đỉnh lớn hơn; và rồi một đỉnh nhỏ, và rồi một đỉnh núi phủ tuyết, dài, lớn, rộng. Và tôi nói, “Lạy Chúa, con không hiểu điều đó có nghĩa gì.”

¹⁵⁰ Ngài phán, “Có bao nhiêu đỉnh?”

¹⁵¹ Tôi đáp, “Có bảy đỉnh.”

¹⁵² “Tên con có bao nhiêu chữ? B-r-a-n-h-a-m, M-a-r-r-i-o-n B-r-a-n-h-a-m.”

¹⁵³ Và có ba đỉnh núi nổi bật. Ngài phán, “Ba đỉnh núi kia là thần lực thứ nhất, thứ hai, và thứ ba. Cái đầu tiên là phần đầu tiên của linh vụ của con, một ngọn đồi nhỏ; rồi thần lực đầu tiên của con, khá cao.” Anh em biết, dấu hiệu trong bàn tay. Rồi có một khoảng ngắn ngừng hoạt động ở đó, là lúc tôi được cất khỏi vì quá mệt

mỗi. Nhiều người trong anh chị em nhớ điều đó. Và rồi đến sự phân biệt, thần lực thứ hai. Bây giờ tôi có một điều khác, khoảng vài năm ở đây của những đỉnh núi thật hầu như nhỏ, đấy, giống như trở lại chức vụ của tôi chưa có cho đến lúc ấy, và rồi đến đỉnh thứ ba.

154 Ba là con số của sự hoàn tất, đấy, đỉnh thứ ba. Đỉnh kế tiếp là năm, con số của ân điển. Và đỉnh tiếp theo là bảy, con số của sự... của sự hoàn hảo, sự chấm dứt. “Người hãy làm hết công việc của mình trong sáu ngày. Ngày thứ bảy là ngày Sa-bát,” ngày cuối tuần, chấm dứt thời gian. Hiểu không? Và tôi ngừng lại và chỉ điều đó cho Billy. Và tôi nhìn chúng.

155 Ngài phán, “Đó, hãy chịu đựng điều đó. Nếu có nghi ngờ nào trong trí con, hãy nhớ đến nơi này, hãy trở lại đây.”

156 Billy đã đắm vào vai tôi, nó nói, “Bố ơi, hãy nhìn về hướng đông!” Và nó đã từng xảy ra như thế nào, tôi không biết, nhưng ở đó trên phía đông của con đường là đồng rác rưởi đang cháy kia. Hàng dặm này sang dặm khác từ bất cứ loại thành phố nào, một đồng rác rưởi lâu đời đang nằm đó về phía bên trái của con đường.

157 Tôi đang trở lại công trường thuộc linh. A-men. Già hay trẻ, sống hay chết, tôi sẽ vâng theo Đức Chúa Trời cho đến khi cái chết để tôi được tự do. Tôi đã yếu kém trước mặt Chúa, không sẵn lòng. Dù tôi có làm hay không...Tôi đã cố gắng...Xin để cho tôi gài mình vào điều này. Hiểu không? Một số băng nữa đã ghi hết? Hãy để tôi cài điều này vào. Tôi đã muốn, tôi muốn thấy Chúa Jêsus Christ được bày tỏ không có một vết sai lầm nào. Và để anh chị em là người nghe băng này, và hội thánh này nhớ, từ ngày này, lý do anh em không có một vết nhơ nào, và lý do mà tất cả những năm này anh em không thể nói một điều đã từng nói hoặc đã thực hiện ngoài những gì nó đã xảy ra. Tôi thách thức bất cứ ai mang đến bất cứ trong hàng ngàn những điều trên bục giảng, và sự phân biệt, và sự tiên đoán về những gì sẽ xảy ra; nó đã xảy ra một cách chính xác từng chữ. Bây giờ, hội thánh tin điều đó, hãy nói, “A-men,” để mà...[Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Không có một người nào trên thế giới có thể tỏ cho thấy một điều. Nhưng là nó được biết với hội thánh ở đây và với

hội thánh tương lai: nếu Chúa đẩy một người qua ống điều, và người đó không di chuyển chút nào cho tới khi Chúa bảo người ấy, thì không có đức tin kết nối với nó. Chính Đức Chúa Trời đẩy anh em đến điều gì đó. Và nó đã gây dựng chức vụ tới một nơi mà không có ai có thể nói một lời chống lại nó. Nhưng từ nay về sau, hãy để tôi nói trước tiên với anh chị em trong Danh của Chúa, trước khi anh chị em lắng nghe, bởi vì tôi phải đi ra bằng đức tin. Tôi phải thực hiện nó bằng đức tin, cho dù tôi nghĩ nó đúng hay sai, hay điều gì. Tôi cố hết sức với sự lựa chọn của tôi, và rồi đi làm điều đó. Bởi vì nó không sai, là bởi vì tôi đã chờ cho đến khi Ngài bảo tôi đi thực hiện điều đó. Tôi đã chờ đợi Ngài. Vì thế không phải là tôi; chính là Ngài.

¹⁵⁸ Nhưng, anh chị em thấy, ngay cả đại Thánh đồ Phao-lô đã một lần phải ở giữa tình thế khó khăn. Và nhiều lần Chúa đã thực hiện những việc hoặc để đẩy tứ của Ngài thực hiện điều đó, mà là những lỗi lầm, để chứng minh những điều này. Bây giờ, chúng ta biết rằng nhân loại có thể làm những điều lầm lỗi, nhưng Đức Chúa Trời có thể làm không lầm lỗi. Nhưng bây giờ nếu tôi đi vào lãnh vực giảng dạy, và hành động cách mà tôi—tôi làm, thế thì tôi phải sắp đặt những buổi nhóm phía trước và—và mọi việc xếp hàng chờ. Và có lẽ đây là thời gian vĩ đại đó mà chúng ta đang trông mong đang đến. Và chắc chắn nếu “Trong chính điều này là một điều khác thường mà sẽ xảy ra, và làm cho ứng nghiệm, chiến thắng lớn lao trong tình yêu Thiên thượng,” và đó là một động từ đứng trước một trạng từ, thế thì đó là tình yêu Thiên thượng, mà là Đức Chúa Trời. Hiểu không? Và nó mang tình yêu của Đức Chúa Trời lao tới ở tuyến đầu và đứng trong chỗ nứt vì dân sự.

¹⁵⁹ Và những Ricky và Ricketta này, mà đã có những lời rất xác xược, và tôi đã gọi họ là “Ricky” và “Ricketta,” Chúa ban cho tôi hiểu tôi không nên làm thế, bởi vì đó là nhiều người trong họ vẫn là con cái của Ngài. Tôi là một...Họ không thể tránh được bởi vì họ hành động khác biệt quá nhiều. Một số trong những giáo hội hình thức lạnh lùng, già cỗi này nắm lấy họ, linh đó ở trên họ, và họ ở trong—trong tù như dân Y-sơ-ra-ên bị ở trong tù, thậm chí giống như Môi-se đi xuống giải thoát họ khỏi tình trạng nô

lệ. Những con người mà yêu Chúa Jêsus Christ, sẽ hầu việc Ngài nếu họ chỉ biết hầu việc Ngài bởi điều gì. Và họ ở trong ách nô lệ dưới ảnh hưởng chủ nghĩa giáo phái mà bảo họ, “Anh đừng làm điều này, và anh đừng làm điều kia.”

¹⁶⁰ Nhưng sự kêu gọi của Đức Chúa Trời phải đến, “Hễ ai muốn tiến về Đất hứa, hãy để người đó tiến lên.” Chúng ta trên con đường tiến về Đất hứa. A-men. Hãy để họ đến, tiến lên. Chúng ta trên con đường đến gặp Đấng Christ ở thời kỳ cuối cùng. Và tôi muốn mang điều này đến với anh chị em để anh chị em sẽ thấy, và chỉ ra cho anh chị em thấy điều đó, lỗi lầm mà một người có thể phạm, tuy nhiên bằng sự thành thật.

¹⁶¹ Môi-se đã mất cảm xúc về dân sự bởi vì họ không muốn nghe ông. Và, Anh Roy, anh hiểu giấc mơ của mình không? Và bây giờ tôi không thể đi, với một chức vụ như thế, cho tới khi tôi cảm thấy khác trong lòng về điều đó, cho dù Chúa có phán với tôi hay không. Nhưng đó là điều thay đổi Anh Roy đó...mà đã thấy đến. Điều gì đó phải biến đổi tôi, bởi vì tôi, trong lòng tôi, nếu tôi ra khỏi cảm xúc theo như cách tôi làm bây giờ; tôi vẫn cảm thấy rằng họ nên nghe Sứ điệp đó, họ phải làm điều đó. Và tôi không có cảm xúc vì những người mà tôi nên có. Cho đến khi tôi có thể nhận được cảm xúc đó, không có nhu cầu trong tôi hành động, bởi vì tôi có thể là một kẻ đạo đức giả.

¹⁶² Và suốt những năm này tôi đã cố gắng phục vụ Ngài bằng tấm lòng chân thật, và tôi sẽ không ra nơi đó là một kẻ đạo đức giả. Tôi phải cảm thấy rằng, đó không phải là *Ricky* và *Ricketta*, và không phải *đám người* này. Đó là con cái của Đức Chúa Trời ở trong sự nô lệ đó, và tôi phải đi đến với họ. Cho tới khi tôi có thể cảm thấy cách đó, tôi sẽ thật sự phải gánh trách nhiệm với những người chung quanh, giảng một số qui ước và các điều, nhưng chờ đợi.

¹⁶³ Tôi có một bài hát ngắn, tôi không hát được, tôi muốn chỉ thích đưa nó ra cho anh chị em. Thừa các anh em, tôi cứ hầu như đặt ra, tôi không đánh vần đầy đủ, nó không được viết đúng. Tôi không biết tôi có thể đọc được nó hay không. Nó có giai điệu của bài *Thánh Ca Chiến Đấu Của Nền Cộng Hòa*.

Vinh hiển thay! vinh hiển thay, halêlugia! (Anh
chị em đã nghe bài đó.)
Vinh hiển thay! vinh hiển thay, halêlugia!

Bao nhiêu người đã nghe? Dĩ nhiên, tất cả chúng ta đã
nghe bài đó.

Nhà truyền đạo lưu động cưỡi ngựa băng qua
xứ,
Với khẩu súng trên vai và quyển Kinh Thánh
trong tay;
Người nói với người dân vùng thảo nguyên về
miền Đất hứa đầy ơn phước,
Khi người vừa cưỡi ngựa, vừa hát.

Nương vào, nương vào,
Nương dựa vào cánh tay đời đời;
Nương vào, nương vào,
Nương dựa vào cánh tay đời đời.

Người giảng về sự phán xét sắp đến bằng lửa
và diêm sinh;
Và chỉ còn lại một mình Thiên đàng vinh hiển,
bất tận.
Khi người cưỡi ngựa qua các núi bạn có thể
nghe người hát bài này,
Khi người đang cưỡi ngựa.

Có quyền năng, quyền năng, quyền năng đang
làm việc kỳ diệu,
Trong Huyết của Chiên Con;
Có quyền năng, quyền năng, ồ, quyền năng làm
việc kỳ diệu,
Trong Huyết báu của Chiên Con.

¹⁶⁴ Nhà truyền giảng lưu động xưa. Anh chị em nhớ người.
Hiểu không?

Bây giờ cây súng của người đã cũ và han rỉ, và
nó đang treo trên tường;

Quyển Kinh Thánh của người rất cũ mòn và
đầy bụi, và ít...ít khi được đụng đến chút nào;
(Đúng thế.)

Nhưng Sứ điệp mà Nó mang đến chúng ta sẽ
gặp lại chúng ta vào Ngày ấy,
Vì Lễ thật của Đức Chúa Trời vẫn tiếp tục tiến
lên.

Tất cả cùng hát:

Vinh hiển thay! vinh hiển thay, halêlugia!
Vinh hiển thay! vinh hiển thay, halêlugia!
Vinh hiển thay! vinh hiển thay, halêlugia!
Lễ thật của Ngài đang tiến lên.

¹⁶⁵ Tôi sẽ học điều đó. Tôi đã đứng sáng nay khi tôi đang viết
xuống điều đó, đặt tay tôi trên cây sủng cũ kỹ treo trên tường.
Tôi nghĩ, “Nó sẽ không dài.”

Cây sủng cũ kỹ và đầy bụi bặm của người, khi
nó đang treo trên tường, (Đúng thế.)
Và quyển Kinh Thánh thì cũ mòn và đầy bụi,
và ít khi được chạm đến chút nào;
Nhưng Sứ điệp của người từ Kinh Thánh này,
vào một ngày Phán xét;
Và Lễ thật của Ngài cứ tiến lên.

¹⁶⁶ Lễ thật của Chúa là Kinh Thánh này! Vâng. Chúa Jésus Christ
hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không bao giờ thay đổi.

¹⁶⁷ Nhà truyền giảng lưu động già với khẩu sủng trên lưng,
quyển Kinh Thánh của người trong tay, cưỡi ngựa băng qua
vùng thảo nguyên, và lên trên những núi non, và xuống qua
những hố sâu và khắp mọi nơi, giảng về Ngàn năm bình an sắp
đến, về một sự Phán xét dữ dội sắp đến cho những người không
công bình, và rao giảng về Nước Đức Chúa Trời cho người công
bình. Điều đó là thật. Anh bạn già Winchester đang cũ mòn han
rỉ. Và Kinh Thánh, người—người ta đã dùng một số sách khiêu
dâm thay vì Nó. Nhưng Lễ thật của Đức Chúa Trời vẫn cứ tiến lên.
Ngài khiến cho Chính Ngài thật đúng ngày hôm nay, và chứng
minh nó, như Ngài đã từng làm.

Lễ thật của Đức Chúa Trời vẫn cứ tiến lên!
 Vinh hiển thay! vinh hiển thay, halêlugia!
 Vinh hiển thay! vinh hiển thay, halêlugia!
 Vinh hiển thay! vinh hiển thay, halêlugia!
 Lễ thật của Ngài đang tiến lên.

¹⁶⁸ Tại sao? Người nào đó sẽ nhận lấy Nó. Vì Chúa Jêsus Christ hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi. Chúng ta hãy hát lại bài hát đó. Bây giờ chúng ta đứng lẫn lộn với nhau ở đây, Giám Lý, Báp-tít, Lutheran, mọi giáo phái khác. Trong khi chúng ta hát điệp khúc cuối cùng đó, chúng ta hãy bắt tay người chung quanh bạn, và rồi chúng ta sẽ giải tán.

¹⁶⁹ Và bây giờ, nên nhớ, anh chị em nào mà phải đi nhà thờ của chính mình, hãy đi tối nay. Chào mừng mục sư của anh chị em giùm tôi. Và—và rồi cầu nguyện cho tôi, mỗi người trong anh chị em. Và rồi một lần nữa tôi muốn anh chị em nhớ, nếu anh chị em không có nơi nào để đi...(Và nếu như anh chị em có bất cứ điều gì.)

Sau sứ điệp của Anh Neville tối nay, sau khi anh ấy ban sứ điệp của mình, thì tôi muốn làm một cuốn băng ghi âm gọi là *Đèn Đỏ Chớp Lên Về Sự Đến Của Ngài*, đây, tối nay. Xin Chúa ban phước cho anh chị em bây giờ. Và tuần tới, tôi sẽ, Chúa nhật tới, ý Chúa, tôi có thể xuống trở lại và thực hiện một băng ghi âm khác, bởi vì tôi phải ở Arkansas tuần kế tiếp này.

¹⁷⁰ Được rồi, bây giờ, chúng ta hát lại, và bắt tay bây giờ.

Vinh hiển thay! vinh hiển thay, halêlugia!
 Vinh hiển thay! vinh hiển thay, halêlugia! (Lạy
 Chúa Jêsus, xin ban ơn trên những chiếc
 khăn này...?...nhơn Chúa Jêsus Christ...?...)
 ...trên.

Ngợi khen Đức Chúa Trời! Bây giờ, chúng ta hãy cúi đầu một lát.

¹⁷¹ Anh thật đúng giờ, Anh Ruddell. Xin bước lên đây chỉ một phút và cầu nguyện. Anh Ruddell, một người khác trong hội các anh em của chúng ta ở đây, thuộc về một hội nhỏ của những giáo hội chúng ta với nhau, tôn giáo chung cho các giáo phái khác

nhau này. Và tôi đã nghe về chỗ đứng dững cảm mà Anh Ruddell nhận lấy cho—cho Phúc âm. Và vì vậy tôi—tôi nói điều này, Anh Ruddell, rằng mọi việc trên đường...Chúa không hứa hẹn một cái giường đầy hoa thoả mái. Nhưng Ngài hứa một trận chiến, vâng, tuy nhiên Ngài đã hứa chiến thắng. Đó là sự việc.

¹⁷² Tôi nhớ khi lần đầu tiên tôi nhận lấy chỗ đứng này, ngay cả cha và mẹ của chính tôi muốn đuổi tôi ra khỏi nhà. Hiểu không? Nhưng, ồ, chao ôi, thật tôi đã làm phép báp-tem cho họ nhưn Danh Chúa Jêsus! Những hi vọng duy nhất tôi từng có ngày nay là bởi vì chỗ đứng. Tôi quá vui mừng đến nỗi Sứ điệp của Kinh Thánh, từ nhà truyền giảng lưu động xưa cho tới thì giờ này... Mặc dù người ta đã giữ Nó và họ tĩa gọt chung quanh Nó, và họ tạo ra những giáo phái và đưa vào những tín điều và mọi thứ khác trong Nó, Lẽ thật đó vẫn tiến bước. Đúng thế. Nó vẫn tiến triển.

¹⁷³ Xin Chúa ban phước cho anh chị em, mỗi người, và chúng tôi hi vọng gặp lại anh chị em thật sớm. Cho đến lúc đó, các anh em sẽ làm giúp tôi một điều này, cả ở đây và cũng ở trên băng ghi âm, được không các anh em? Cầu nguyện để Đức Chúa Trời sẽ đặt đế trong lòng tôi điều gì đó mà tôi đã đánh mất trong nỗi ám ảnh lo sợ ở đó. Thật quá dễ dàng để dựng nên một phức cảm.

Một ngày nọ tôi đã có một cuộc phỏng vấn với Anh Way của tôi đang ngồi đây, đang ngồi phía trước đây. Một người tốt, nhưng tập hợp chính mình chung quanh một trạng thái tâm thần không bình thường, một loại tâm thần khác, điều đó cũng giống nhau. Anh Way, anh có thể rất dễ dàng làm điều đó; ấy là anh cứ có một điều gì nhỏ bé trong trí, cứ nghĩ theo cách đó. Hãy đi trở lại và kiểm tra nó với lời Kinh Thánh, và xem thử nó đúng hay không, và rồi bắt đầu hành động từ đó. Vâng. Đừng đánh mất cảm giác về dân sự. Hiểu không? Anh em phải nhớ rằng họ không được tạo ra từ mùn cưa. Họ là thịt và huyết, con người và một linh hồn. Hãy cầu nguyện cho tôi, tất cả anh chị em, nếu anh chị em muốn. Xin Chúa ban phước cho anh chị em bây giờ.

Chúng ta sẽ cúi đầu và mời Anh Ruddell nếu anh ấy sẽ...

¹⁷⁴ Xin lỗi? [Anh Parnell nói, “Thưa Anh Branham, tôi có điều muốn nói, chỉ nửa giây thôi.”—Bt.] Được, thưa anh. [Anh Parnell

kể lại giấc mơ anh đã mơ.] Ngợi khen Chúa! Đây là một mục sư. Người nào đó có thể không biết. Và anh ấy là một người trong nhóm đó, tôi đã không có thời giờ sáng nay, đó là một trong của những giấc mơ kia, nói về tôi sẽ đi con đường khác, đấy, đi về hướng Tây, đi ra hướng Tây trong thì giờ cuối cùng này. Anh J. T. Parnell.

¹⁷⁵ Bây giờ, có thể có những người lạ đang tự hỏi về những người có những giấc mơ, về những người nằm mơ. Không, chúng tôi không hành động vì hết thấy các loại giấc mơ và các thứ, nhưng chúng tôi tin điều mà Kinh Thánh đã nói, “Và sẽ ứng nghiệm trong những ngày sau rốt, Ta sẽ đổ Thần Ta trên dân sự; và họ sẽ nói tiên tri, và sẽ thấy những khả tượng, và mơ những giấc mơ.” Và hễ chừng nào điều đó còn ở trong sự che phủ của Kinh Thánh, thì bốn phần của tôi là phải tin nó và giảng dạy nó. Và khi người ta kể những giấc mơ, nếu Chúa không ban cho sự thông giải, chúng ta hãy để nó chết. Và nếu nó là điều gì đó...Khi có ai nói tiếng lạ, phải có điều gì đó xảy ra với hội thánh, và nó cũng phải xảy ra. Nếu không, đó là tà linh. Nó phải ứng nghiệm, bởi vì sự thông giải tiếng lạ là nói tiên tri. Chúng ta biết điều đó đúng. Vì vậy ở đây chúng ta cố gắng để sống đúng như cách Kinh Thánh dạy Nó. Không bớt đi điều gì khỏi Nó hoặc thêm điều gì vào Nó, nhưng thật sự sống điều Đó như cách Nó dạy. Chúa ban ơn. Điều đó giúp đỡ tôi, Anh J. T., để tin rằng...Chúa đã không nói tôi đi ra lúc ấy và thỏa hiệp với tội lỗi, nhưng chỉ đi ra và cứ tiếp tục thực hiện. Hiểu không?

¹⁷⁶ Chúng ta hãy cầu nguyện bây giờ. Anh...[Một chị trong cử tọa bật khóc—Bt.]...Người nào đó ngắt xỉu. Chờ một chút. Ngồi yên, mọi người. Hiểu không? [Anh Branham rời bục giảng và đi xuống hội chúng.]

¹⁷⁷ Lạy Cha Thiên thượng, xin để sự thương xót và nhân từ của Cha ở với Anh Way. Nhơn Danh Chúa Jêsus Christ, xin cho anh ấy trở lại. Xin cho anh ấy trở lại, Chúa ôi, và ban cho anh sức lực và sự khỏe mạnh.

Vậy xin giúp con, tim anh ấy bắt đầu đập lại! Hãy yên lặng, mọi người, và cứ cầu nguyện.

Lạy Chúa Jêsus, xin để sự nhân từ và thương xót của Ngài ở với Anh Way, nhưn Danh Chúa Jêsus Christ.

¹⁷⁸ Đã qua rồi. Như tôi đứng ở đây tại bàn thờ này, nơi những lễ tang đã được giăng. Nơi tôi đứng đây, nơi mà hàng trăm người được cầu nguyện để đến với Đấng Christ. Tôi đã đưa tay ra, mắt anh ta không lay động, mạch anh không còn nữa. Và không còn gì hơn nữa là kêu Danh Chúa Jêsus Christ, và mạch của anh ấy bắt đầu nhảy lại?...Nhu một mục sư của thập tự giá, tôi nói điều đó trong Danh Chúa Jêsus Christ. Ngài chẳng tuyệt diệu sao? Một cơn đau tim. Thấy không? Tôi rất biết ơn nó đã xảy ra ngay bây giờ, thay vì chờ đến khi chúng ta đi ra. Thấy ân điển của Chúa không? Đáng ngợi khen Chúa thay!

Xin chúng ta cứ cúi đầu.

¹⁷⁹ Kính lạy Cha Thiên thượng, chúng con cảm ơn Cha bây giờ vì sự nhân từ và thương xót của Cha. Ngài vẫn ở giữa chúng con. Xin ban cho con, Chúa ôi, Dầu trong đèn con. Xin ban cho con lần—lần—lần—lần Roi của Chúa, để con có thể trải Nó ra, trên những người đau ốm và khốn khổ. Hầu cho con có thể mang nó đến trên...mang sự giải cứu cho những ai có cần, và sự phán xét cho những ai đang chối bỏ Nó. Xin nhậm lời, Cha ôi. Chúng con cảm ơn Cha vì tất cả sự nhân từ của Ngài, trong Danh Chúa Jêsus Christ. A-men.

Anh Ruddell, Chúa ban phước cho anh, thừa anh.

ĐỨNG TRONG CHỖ NÚT VIE63-0623M

(Standing In The Gap)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào sáng Chúa nhật, ngày 23 tháng Sáu, năm 1963, tại Đền tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Voice Of God Recordings.

VIETNAMESE

©2018 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org